

DVACET LET NADĚJE

DVACET LET NADĚJE

Tuto publikaci věnujeme všem,
kteří se jakkoliv podílejí
a v uplynulých dvaceti letech podíleli
na přímé práci NADĚJE
i na její podpoře.

DVACET LET NADĚJE

Text: Martina Hradecká, Ilja Hradecký a kol.

Editor: Martina Hradecká

Foto: © Jan Přerovský, archiv NADĚJE

Tisk: Hewan, s.r.o.

Vydala NADĚJE o.s., K Brance 11/19e, 155 00 Praha 5

Náklad 2000 výtisků, vydání první

Název NADĚJE a logo jsou chráněny zákonem

© NADĚJE o.s. 2010

ISBN 978-80-86451-17-6

OBSAH

Tiráž	strana 2
Obsah	strana 3
Jak to všechno začalo – příběh o zrození NADĚJE	strana 4
Poslání a cíle	strana 6
Misijní program	strana 7
Program pro děti a mládež	strana 8
Program podpory rodiny	strana 8
Integrační program	strana 8
Program pro lidi s handicapem	strana 8
Program pro seniory	strana 9
Zdravotní a potravinová pomoc	strana 9
První rok	strana 10
Pobočka Praha	strana 12
Učitel v nesnázích - příběh pana Josefa	strana 16
Hořící pochodeň - příběh pana Zdeňka	strana 17
Pobočka Nedašov	strana 19
Zemřít smířen s lidmi i s Bohem - příběh pana Eduarda	strana 21
Pobočka Vysoké Mýto – Dům pokojného stáří	strana 22
Takový obyčejný příběh - příběh pana Karla	strana 23
Pobočka Vysoké Mýto – středisko Husova a středisko potravinové pomoci	strana 24
Pobočka Zlín – středisko Letná	strana 25
Osudová setkání – příběh Mirka	strana 26
Pobočka Zlín – Dům pokojného stáří	strana 27
Sto let života – příběh paní Boženy	strana 28
Středisko Vizovice	strana 29
Každý má šanci – příběh Jirky	strana 30
Pobočka Brno	strana 31
Navzdory ranám osudu – příběh pana Stanislava	strana 34
Poděkování za péči o rodiče – dopis od dcery klientů NADĚJE	strana 34
Pobočka Otrokovice	strana 35
Voda stoupá – vyprávění o povodni v červenci 1997	strana 37
Člověk nemůže mít všechno – příběh Haničky	strana 39
Vrchní při přípravě kávy – příběh Honzy	strana 39
Pobočka Litomyšl	strana 40
Středisko Horní Cerekev	strana 42
Pobočka Česká Třebová	strana 43
Pobočka Plzeň včetně střediska Nýrsko	strana 44
Pobočka Jablonec nad Nisou	strana 46
Nevzdala to – příběh paní Jany	strana 48
Příběh klienta azylového domu – příběh pana Josefa	strana 49
Pobočka Mladá Boleslav	strana 50
Vyhozen z vlastního bytu – příběh pana Jaroslava	strana 51
Pobočka Písek	strana 52
Pobočka Vsetín	strana 54
Pobočka Litoměřice	strana 55
Co se to stalo s mým životem? – příběh paní Marie	strana 57
Pobočka Roudnice nad Labem	strana 59
Pobočka Liberec	strana 60
Pobočka Klášterec nad Ohří	strana 61
Vzdělávání	strana 62
Správa, poděkování	strana 63
Ekonomika	strana 64
Adresář	strana 66
Na závěr	strana 68

JAK TO ZAČALO

PŘÍBĚH O ZROZENÍ NADĚJE

Je horké léto, srpen 1990, teploty přes den přesahují třicítku. Od začátku společenských změn v naší zemi uplynulo tři čtvrtě roku. Byli jsme předposlední, ještě zbývá Rumunsko, kde trvají nepokoje. Rumuni se snaží opustit svou zemi a hledají cestu na Západ. Jedna z tras vede přes Československo a východní Německo, tehdejší Německou demokratickou republiku.

Vracíme se z dvoutýdenní dovolené na chalupě, kde není televize ani rádio. Byl to odpočinek v lesích Rychlebských hor, houby, maliny, příjemné koupání v lomu. A vlastní biblický program v malém společenství. Po návratu do Prahy slyšíme v televizi o rumunských uprchlících, před kterými se uzavřely hranice do NDR, protože se už schylovalo k jejímu spojení se spolkovou republikou. Zůstávají na nádražích na hlavní trati, nejvíc v Děčíně, Ústí nad Labem a v Praze-Holešovicích.

To se stalo v době, kdy jsme s manželkou Vlastimilou už několik měsíců pomáhali Armádě spásy vrátit se po čtyřiceti letech do Československa k její sociální a duchovní práci. Dostali jsme možnost do její činnosti nahlédnout v Německu a Holandsku, viděli jsme několik zařízení a snažili se pochopit jejich provoz. Také si dobře pamatuji, jaký byl život mezi uprchlíky ve Francii v letech 1968-69, jejich prožívání, nejistoty a naděje, jejich potřebu najít a uchopit záchytný bod.

Uprchlíci v Praze. Nová, neznámá situace. Ano, vloni byli krátce na Malé Straně Němci z NDR ve svých trabantech; po několika dnech jsme viděli, jak nám kolem oken jezdily vlaky, které je odvážely přes Drážďany na Západ. V jejich očích jsme mohli pozorovat napětí i euforii, obavy i očekávání, z oken se zvedaly ruce se známým znamením dvou prstů do V. Ale dnes je to jiné, uprchlíci jsou nuceni zůstat u nás.

Jdu na holešovické nádraží obhlédnout situaci. Je tam dvacet třicet lidí, mezi nimi děti. Někteří přijeli dnes, jiní jsou na cestě už několik dní. Potřebovali by sprchu, mají hlad, něco málo rumunských peněz. Vlasta mezitím nakupuje něco k jídlu, uzeniny, chleba, a vaří velký hrnec polévky. Znovu na nádraží, tentokrát oba. Navazujeme první kontakty, dorozumíváme se všelijak, jen s některými se domluvíme francouzsky nebo německy, většinou se dorozumíváme gestikulací.

Do pomoci vtahujeme své děti, tehdy jim bylo 19 a 14 let. Připojuje se malá skupinka přátel, hledáme další dobrovolníky. Od Lučence přijíždějí sourozenci Katka a Ondro, ve kterých jsme později našli velkou oporu.

Po několika dnech svolává pražský magistrát, tehdy ještě národní výbor, krizový štáb na řešení situace. Také naši malou skupinku přizvali. Účastní se i nově jmenovaný zmocněnec vlády pro uprchlíky, náměstek federálního ministra vnitra. Vyjednává se místo pro záchytný uprchlický tábor. Po ustupující sovětské armádě se uvolňuje mnoho vojenských objektů, ale jednání jsou obtížná. Nově nabytou svobodu mnozí lidé využívají k odporu vůči uprchlíkům.

Později tuto negaci trefně zaznamenala režisérka Marie Šandová ve filmovém dokumentu Člověk pod jinou kůží.

Na Vinohradech je už několik let uzavřený hotel Flora, údajně pro svůj havarijní stav. Městu se podařil husarský kousek – zprovoznit jej tak, aby mohl přijmout víc než stovku uprchlíků. Jsme přizváni, abychom pomohli jako dobrovolníci. Mezi uprchlíky se našel jeden, který ostatním ochotně tlumočil; mohli jsme se pak lépe domluvit prostřednictvím francouzštiny, to už bylo veselejší.

Prvního dne k večeru jsme už řádně unaveni z běhání po schodech hotelu nahoru a dolů, z vy-

V jejich očích jsme mohli pozorovat napětí i euforii, obavy i očekávání.

dávání lůžkovin a potravin a odpovídání na stovky otázek. Všichni už bydlí, můžeme si na chvíli sednout, únava nás zmáhá. Pokojně a s radostí ve tváři přichází muž ve středních letech a osloví nás poněkud archaickou němčinou. Pochází ze Sedmihradska, potomek středověkých saských kolonistů. Je tady s rodinou, chce do Německa. Protože má velkou devítičlennou rodinu, dostal dva pokoje. Zve nás na návštěvu. Rozhodli se, že se spokojí i se svými sedmi dětmi s jedním pokojem, ten druhý upravili pro společnou bohoslužbu. Na stole je čisté bílé prostěradlo v roli ubrusu, květina a Bible. Čeká nás skupinka křesťanů, prožíváme radostné zakončení dne a nadějný začátek pro příchozí. Toto se pak opakovalo každý večer a každé ráno po oněch osm dní, kdy v někdejší hotelu uprchlíci žili.

Mezi prací přemýšlíme, co dál. Je jasné, že živelná pomoc je možná po krátkou dobu nouze a je třeba se rozhodnout, co potom. To už jsme se dříve odhodlali opustit své původní profese a věnovat se pomoci lidem. Jsou dvě možnosti; připojit se k někomu, kdo má určité zázemí, nebo začít vlastní práci. Ale pro samostatnou činnost nemáme do začátku žádné peníze kromě vlastních, je nás málo, sotva jako prstů na ruce, a zázemí žádné. Rozum říká samostatně ne, začít od nuly se rovná dobrodružství s nejistým koncem, srdce naopak ano, dát se do práce.

Už několik měsíců platí zákon o sdružování občanů, pokusíme se založit křesťanský dobročinný spolek. Napsat stanovy pro registraci není obtížné, stačí v několika větách na půl stránky naplnit požadavky zákona, už s tím máme nějakou zkušenost. Ale jméno! Jaké jméno? Mělo by být krátké a výstižné, mělo by se dobře pamatovat. Ale které slovo vystihne současně odhodlání pomáhat lidem a křesťanské principy? Apoštol Pavel píše ve svém dopise do Korintu „...a tak zůstává víra, naděje, láska...“. Ano, ta trojice, to jsou věci podstatné na zemi, jak je vnímala stará Jednota bratrská. Víra, naděje, láska, to trojí. Naděje proti beznaději. To je ono!

Nedozvěděl jsem se, proč to šlo tak rychle, ale byl jsem vděčný.

Napsat stanovy na čisto a jdeme na úřad. Ani si neuvědomuji, co je za den, kolik je hodin, doba je tak hektická! Klepu na velké bílé dveře v poschodí úřadu, otvírá příjemná mladá žena, ve dveřích jí vysvětluji, proč přicházíme. Beze slova mi bere z ruky žádost o registraci se stanovami, zavírá za sebou a nechá nás na chodbě jen se slovem „počkejte“. Dobře, čekáme malou chvíli, dvě tři minuty, hledíme jeden na druhého. Asi potvrdí převzetí žádosti. Velké bílé dveře se znovu otevrou,

beze slova dostávám do ruky stanovy s úředním razítkem, že je registrace provedena dne 21. srpna 1990. To datum! Teprve teď si uvědomuji, že dnes je výroční den dočasné přítom-

nosti sovětských vojsk, den, který přes dvacet let symbolizoval beznadějí. Ale dnešní den je dnem Naděje! Naděje s velkým N. Na hodinkách mám poledne. Snad jsem stačil poděkovat, nevím. Nedozvěděl jsem se, proč to šlo tak rychle, ale byl jsem vděčný.

Krizovému štábu jsme oznámili vznik a registraci NADĚJE. To se stalo během oněch osmi dnů posledního provozu kdysi komfortního hotelu Flora, jeho labutí písně. Po dalších letech tuto rozlehlou budovu přestavěla VZP na své sídlo.

V několika dnech tehdy armáda aspoň provizorně upravila opuštěná sovětská kasárna v Jablonečku u Mimoně ve vojenském újezdu Ralsko na přechodný uprchlický tábor. Byli jsme i sem pozváni ke spolupráci.

Toto všechno se událo během dvou tří letních týdnů. Koncem srpna 1990 už jsme cestovali do Jablonečku za několika autobusy s uprchlíky přes Kuřívody, tehdy ještě obsazené zbytky sovětských vojáků, přes zátarasy a střelnici do prostoru obklopeného ze všech stran plotem z vlnitého plechu a několika řadami ostnatého drátu, střeženého našimi vojáky, za plotem vybuchovala munice, kterou Rusové likvidovali. Ale to už je jiná kapitola zatím dvacetiletého příběhu NADĚJE.

Ilja Hradecký

POSLÁNÍ A CÍLE, PROGRAM ČINNOSTI

Své poslání dostala Naděje již na počátku, při svém vzniku. V roce 1997 je valná hromada schválila jako nezměnitelné. Posláním Naděje je praktické uplatňování evangelia v životě a jeho šíření. Křesťanské principy práce, tedy praktické uplatňování evangelia, vnímáme ve smyslu biblického textu: Hladověl jsem, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou. (Evangelium podle Matouše 25,35-36)

Na poslání Naděje navazuje její etika a vnitřní kultura, to jsou psaná a nepsaná pravidla chování a jednání. Již v roce 1991 vznikly první Zásady charitativní služby, které se na patnáct let staly součástí všech pracovně právních vztahů. Po diskusi, která se odehrávala po dobu více než jednoho roku v celé Naději, jsme formulovali Kodex etiky pracovníků Naděje, který vstoupil v platnost v roce 2006. Část kodexu zaměřená na vztahy ke klientům tvoří základní zásady poskytování sociálních služeb ve smyslu zákona o sociálních službách.

K naplnění svého poslání užívá Naděje soustavu svých služeb, to jsou cíle, které také nalezneme ve stanovách: Cílem je vybudování a provozování sítě služeb lidem na křesťanských principech. Ve svých zařízeních i mimo ně poskytuje Naděje jako svou hlavní činnost pomoc duchovní, morální, sociální, zdravotní, lékařskou, hygienickou, stravovací, ubytovací, hmotnou, právní, poradenskou, osvětovou, vzdělávací, výchovnou, apod., včetně doplňkových služeb. Svě služby zaměřuje zejména na lidi osamělé, zdravotně postižené, na rodiny, děti i rodiče, sociálně vyloučené nebo jinak znevýhodněné nebo ohrožené, s cílem podpořit jejich kompetence a zlepšit vztahy. Pracuje s dětmi, mládeží, dospělými, i seniory.

Poskytované sociální služby se diferencovaly už prvním rokem. Při práci v uprchlických táborech vznikla první definice Integračního programu, která se v dalších letech modifikovala současně s rozšiřováním činnosti, s pomocí lidem bez domova a s prací ve vyloučených lokalitách. S otevřením Domu pokojného stáří v Nedašově na jaře 1991 jsme definovali Program pro třetí věk, o rok později ve Zlíně Program pro mentálně postižené. Čtvrtým se stal později Program podpory rodiny. Všemi základními programy činnosti prolíná Misijní program, Program zdravotní péče a Program potravinové pomoci. Nejmladší hlavní činností je Program celoživotního vzdělávání zaměstnanců.

Od roku 2010 jsme definovali základní činnosti nově:

Pomáháme lidem	
Misijní program	
Program pro děti a mládež	
Program pro rodiny	
Integrační program	<i>Práce s lidmi bez domova</i>
	<i>Práce ve vyloučených lokalitách</i>
Program pro lidi s handicapem	
Program pro seniory	
Program vzdělávání	
Pomáhejte s námi	

Misijní program (od roku 1990) je naplněním stanov Naděje a pilířem veškerých jejích aktivit. Vychází z přesvědčení, že k charitativní pomoci a sociální službě je potřebné přidat i pomoc duchovní. Křesťanská pastorační péče podle konfese klientů a misijní služba je součástí práce ve všech pobočkách. Naděje udržuje v místech svého působení vztahy s místními církvemi a jejich duchovními i laiky.

Misijní program se prolíná celou činností Naděje a je podstatou všeho našeho snažení. Misii nechápeme jako násilné vnucování našich idejí, ale zvěstování radostné zprávy o Bohu a Ježíši Kristu. Toto zvěstování jde ruku v ruce s úsilím o pomoc potřebným lidem v jejich tělesných a materiálních potřebách.

Na počátku v uprchlických táborech a v prvních letech činnosti v Praze jsme díky domácím i zahraničním dárcům rozdali několik tisíc Evangelíí, stovky Nových zákonů a celých Biblí a mnoho jiné křesťanské literatury nejen v českém a slovenském jazyce, ale také v ruštině, rumunštině, ukrajinštině, bulharštině, angličtině, němčině, albánštině, francouzštině, dokonce i v tatarštině, mongolštině a dalších jazycích.

Od počátku činnosti Naděje se konají pravidelná bohoslužebná shromáždění. Každou neděli se v Praze ve středisku pro bezdomovce scházejí lidé, kteří mají o evangelium zájem. Pravidelné pobožnosti se konají v Domech pokojného stáří, klientům se kromě pravidelných bohoslužeb nabízí možnost dopravy do místního kostela. Staré, postižené a opuštěné lidi navštěvují na jejich přání duchovní pastýři podle jejich konfese.

Prevenici sociálně patologických jevů, zejména mezi mladými lidmi, má za cíl misijní práce ve střediscích pro děti a mládež, ale také dobrovolnické skupiny. Nejen profesionální kazatelé, i mnozí z našich spolupracovníků se snaží v každodenních rozhovorech s klienty vyprávět způsobem přiměřeným jejich schopnostem o lásce Ježíše Krista ke všem lidem. Pro zájemce o hlubší studium Písma se konají biblické hodiny.

V roce 2001 vydala Naděje ojedinělý Slovník křesťanských pojmů pro neslyšící ve formě knihy s videokazetou. Pojmy obsažené v tomto slovníku, které v dosud vydaných slovnících pro neslyšící většinou chybějí, mají napomoci i neslyšícím přijmout zvěst o Ježíši Kristu a jeho nabízeném království.

Ekumenická bohoslužba v brněnské pobočce

Součástí Domu pokojného stáří ve Zlíně je též kaple

Biblické chvíle jsou mezi klienty litoměřické pobočky velmi oblíbené

Bývalé prostory pro bohoslužby v Domě pokojného stáří ve Vysokém Mýtě přestaly stačit stále se zvyšujícímu počtu každodenních návštěvníků

Po opuštění prostor v Bolzanově ulici v Praze na podzim roku 2006 byl jedinou možností pro uspořádání štědrovečerní večeře i bohoslužby stan

Program pro děti a mládež

(od roku 1997 byl součástí Integračního programu) se zaměřuje na práci s dětmi a mládeží, zejména v nízkoprahových zařízeních pro děti a mládež a předškolních klubech. Zaměřuje se na prevenci sociálně patologických jevů, podporu v osobních a rodinných situacích a při přebírání odpovědnosti za vlastní život, na prevenci závislostí, motivaci k učebním a pracovním návykům a získání kvalifikace pro další uplatnění v životě. Zvláštním zaměřením programu je podpora dětí a mládeže ve vyloučených lokalitách.

Program pro rodiny

(od roku 1995, dříve jako Program podpory rodiny) vznikl na podporu náhradní rodinné péče jako alternativy pro opuštěné děti přijetím do otevřené rodiny. Důraz se klade na integraci do společnosti. Program je nyní rozšířen o mateřské centrum. Program je propojen s programem pro děti a mládež – na nízkoprahové zařízení pro děti a mládež v zájmu přirozené integrace dětí a dospívajících.

Integrační program

(od roku 1990) od počátku pomáhá širokému okruhu lidí, kteří se nacházejí v různorodých nepříznivých životních situacích. Patří sem nejen lidé bez domova přežívající dlouhodobě na ulici, ale také mladí dospělí, kteří ztratili své zázemí, lidé včetně seniorů, kteří se náhle ocitli bez bydlení a také lidé bezdomovstvím přímo či nepřímo ohrožení. Součástí Integrovaného programu jsou terénní, ambulantní a pobytové služby. Ty na sebe navazují a doplňují se podle individuálních potřeb svých uživatelů.

Zvláštním zaměřením programu je podpora rodin a jednotlivců ve vyloučených lokalitách. Jeho důležitou součástí jsou ambulantní i terénní služby v domácnostech ohrožených lidí, zejména v sociálních bytech, v městských ubytovnách a tzv. holobytech pro dlužníky nájemného.

Program pro lidi s handicapem

(od roku 1992 jako Program pro mentálně postižené) je komplexem služeb dětem, mladým lidem a dospělým se zdravotním postižením, nejvíce služeb je určeno lidem s mentálním a kombinovaným postižením. Program zahrnuje služby pobytové, ambulantní i terénní, vedle domova také týdenní a denní stacionáře, terapeutické dílny, chráněné bydlení a osobní asistence. Cílem je podpora kvality života klientů s akcentem na integraci do společnosti.

Práce s dětmi přinese užitek v budoucnosti

Klubovna v Litomyšli slouží dětem z pěstounských rodin i z okolí

Kdo mi pomůže?

Děti s postižením potřebují zvláštní pozornost a péči

Program pro seniory

(od roku 1991 jako Program pro třetí věk) je soustavou služeb lidem v seniorském věku. Terénní a ambulantní služby, pečovatelská služba, domácí ošetrovatelská péče a denní stacionáře podporují setrvání seniorů v jejich přirozeném domácím prostředí. Lidem, kteří potřebují stálou péči, jsou určeny pobytové služby v domech pokojného stáří. Součástí jsou specializované služby lidem trpícím demencí včetně Alzheimerovy choroby.

Zdravotní program

(od roku 1994) doplňuje poskytované sociální služby, ve všech pobočkách, ve kterých poskytujeme služby klientům se zdravotním postižením a seniorům, máme kvalifikované zdravotní sestry a spolupracujeme s praktickými i odbornými lékaři. V Brně vedle toho již od roku 1994 pracuje interní a geriatrická ordinace. Specifickou službou je ordinace praktického lékaře pro lidi bez domova v Praze, kterou doplňuje pomoc vyškoleného pracovníka terénní služby přímo na ulici.

Potravinová pomoc

(již od roku 1990) provází aktivity NADĚJE od jejího vzniku. Vychází z předpokladu, že lidé v nouzi potřebují nejprve uspokojit základní biologickou potřebu hladu. Na počátku dostávali potraviny uprchlíci na nádraží, později v uprchlických táborech. V prvních letech NADĚJE organizovala také pomoc do ciziny. V roce 1997 při povodních na Moravě jsme se též zapojili do potravinové pomoci zaplaveným oblastem. NADĚJE je iniciátorem hnutí potravinových bank v ČR.

I ve vyšším věku je aktivita důležitá

Zdravotní sestry si udržují svou odbornost soustavným vzděláváním (konference Nedašov)

Vyškolенý zdravotník pracuje přímo na ulici

Zručné ruce lidí s mentálním postižením dokážou zhotovit užitečné a pěkné věci (ze sociálně terapeutické dílny ve Zlíně)

Podávání teplého jídla ve stanovém městečku na Letné v zimě 2006

První měsíce NADĚJE se vyznačovaly výhradně dobrovolnou prací. Koncem srpna 1990 jsme odjeli do nově zřízeného uprchlického tábora v Jablonečku u Mimoně v lesích tehdejšího vojenského újezdu. V areálu bývalých sovětských kasáren obehnaném plotem z vlnitého plechu s několika řadami ostnatého drátu a dvěma branami stálo v mělkém údolí několik chátrajících staveb. Dominantní byl třípodlažní dům postavený z jakýchsi podivných tvárnic, ve kterém dříve bydleli se svými rodinami důstojníci, a který byl napojen na nefunkční kotelnu. Hned vedle stál kinosál vyzdobený propagandistickými nástěnnými malbami, a naproti obludná jídelna s polní kuchyní. Kousek níž se táhly dvě dlouhé plechové haly, dříve garáže pro vojenskou techniku. A všechno kolem zalité asfaltem až ke kmenům stromů. Pod horní bránou stály tři nebo čtyři postupně se rozpadající dřevěné baráky pro mužstvo, každý pro třicet nebo čtyřicet mužů. Prostor doplňovaly tři domy po původních vysídlených obyvatelích, ve kterých ještě po druhé světové válce žili lidé, byla tu vesnice. Neutěšené prostředí!

Provozovatelem tábora bylo ministerstvo vnitra, po areálu se pohybovali policisté, tehdy ještě v zelených esenbáckých uniformách. Ostrahu areálu, provoz polní kuchyně a polní koupelny zajišťovali vojáci z Kostelce nad Labem. Do tábora zajížděl několikrát týdně jako dobrovolník lékař. A také vždy na několik dní skupina lidí z Červeného kříže. Pomoc přivázela pravidelně Charita, hlavně kvalitní potraviny a nápoje, především pro děti. Několik dobrovolníků z NADĚJE zde působilo nepřetržitě po celou dobu trvání tábora, od konce srpna do listopadu 1990, kdy se před zimou uprchlíci stěhovali na nové místo o několik kilometrů dál, do Bělé pod Bezdězem, zase do někdejších sovětských kasáren. Také v Bělé jsme ještě několik málo měsíců působili.

Noví obyvatelé Jablonečku, první, převážně rumunští uprchlíci, dostali ubytování v onom bytovém domě, v jednom z bytů jsme si mohli, my lidé z NADĚJE, zařídit své dočasné obydlí. Plechové garáže velmi dobře posloužily na skladování humanitární pomoci, hlavně balených potravin a nápojů. Původní vesnické domy byly po malých úpravách použitelné, jeden z nich jsme dostali k dispozici a zřídili v něm školu, sklad a prádelnu. Dřevěné baráky ze začátku zůstávaly prázdné.

Naším každodenním programem byla práce s dětmi. Ve škole jsme měli dvě třídy, jednu pro starší děti, druhou jako školku pro děti předškolní. Než jsme ji otevřeli, děti se celé dny po táboře potloukaly od ničeho k ničemu, zatímco českým dětem všude kolem už v září začal školní rok. Základem v obou třídách byla výuka českého jazyka, zpěv a výtvarné práce, starší děti jsme později seznamovali také s českým prostředím a kulturou, mladší se učily hrát si s hračkami, ano, učily se to. Obrovským překvapením pro nás bylo, že rumunské děti neuměly zazpívat žádnou rumunskou písničku, neznaly je, neuměly si hrát s hračkami, které dostaly ze sbírek. Zpívaly tedy písně české a slovenské. Odpoledne do třídy chodili dospělí, aby se učili česky, s nimi jsme se domlouvali přes francouzštinu, jeden ochotný muž tlumočil.

V přízemí školy byla prádelna vybavená několika mechanickými pračkami, také ze sbírek. Ženy se na nich nejprve musely naučit prát, některé pračku dříve neviděly. Ve skladě jsme měli ošacení, hygienické potřeby, drobné i větší předměty do domácnosti a hlavně kvalitní potraviny. Ty jsme dostali v několika zásilkách od přátel z Německa, byly v nich sladkosti pro děti, čokoláda, ovocné přesnídávky a také konzervy. Překvapovalo nás, že děti dříve neznaly banány nebo pomeranče, snažily se do nich kousat i se slupkou jako do jablka. Také na přesnídávky si musely zvykat, i čokoláda pro ně byla novou pochoutkou. Kvalitní konzervy s hovězím masem byly důležité pro uprchlíky z muslimských zemí, kteří začali přicházet později, protože vojáci v kuchyni jim při každém jídle tvrdili, že je v jídle něco vepřového.

Nelze vyjádřit slovy, jak byla práce v uprchlickém táboře vysilující. Naše skupinka NADĚJE zde trávila sedm dní v týdnu, ve službě od rána do večera, jen občas, jednou dvakrát za měsíc jsme se mohli vystřídat v odjezdu domů. Ubytovaní lidé brzy začali být nervózní, neměli žádné informace o tom, co s nimi bude, většina z nich chtěla jít dál, do Německa, do Francie, za moře. Docházely jim peníze, za plotem vybuchovala munice, kterou Rusi před odchodem likvidovali, někteří vojáci jim schválně ztrpčovali život, silně působila ponorková nemoc.

Tu jsme pociťovali také. V době, kdy nám bylo velmi těžko, přivezl autobus skupinu asi třiceti uprchlíků z Angoly, muži, ženy, matky s malými dětmi. Už nebylo jinde místo, museli se ubytovat v jednom z oněch rozpadajících se dřevěných baráků. Hned prvního večera je jdu navštívit. Na chodbě ticho, nikde nikdo. Až v jedné větší místnosti všichni pohromadě, jeden z nich stojí vpředu s Bibli v ruce. Africká bohoslužba! V očích jim vidím napětí, že jsou prozrazeni. A potom radost. Radost na obou stranách. Oni mají radost, že se mohou ráno i večer svobodně scházet na modlitbách a bohoslužbách. Pro nás znamená přítomnost těchto Angolanů veliké povzbuzení. Scházíme se každý den, společenství je pro nás blahodárné a přináší nový elán. Přece jen má naše přítomnost nějaký smysl!

Dnes je prostor někdejšího vojenského újezdu volně přístupný. Vypravili jsme se tam na kole, zajímalo mne, jak to dnes v Jablonečku vypadá. Po kasárnách zbyla jen ona jídelna s propadlými stropy, prorůstající stromy a křovinami. Haly, kinosál i ten dvoupatrový dům jsou zbourané, ostatní trosky zakryla milosrdná příroda. Jen ty poctivě postavené domy po Němcích stále stojí, noví majitelé si je opravují. Místo dostává přívětivou tvář, v údolí stojí několik rekreačních chatek. Nad ruinami kostela se prý občas objevuje zvláštní záře; nevím, tu jsem neviděl.

Po spontánním začátku dobrovolné charitativní práce bylo zřejmé, že je nutno se rozhodnout, zda budeme pokračovat v dobrovolné pomoci potřebným lidem, anebo se věnovat profesionální práci. Rozhodnutí bylo jednoznačné, záhy zde byla první koncepce s jasně stanovenými cíli a postupnými kroky. Ta se později stala zárodkem komplexně definovaného Integračního programu.

Hned po Novém roce 1991 jsme začali připravovat zázemí pro uprchlíky, kteří v Československu dostali azyl, aby si mohli hledat práci a zapojit se do společnosti. Získali jsme v Praze do nájmu prostory po několika zrušených agitačních střediscích. Začali jsme budovat ubytovny pro muže a pro rodiny a první denní centrum s kanceláří. Vytvořili jsme asi dvacet pracovních míst a několika uprchlíkům mohli přitom dát zaměstnání. Začátkem května jsme první střediska v Praze otevřeli a přijali první obyvatele. O měsíc později jsme začali vařit pro seniory v kuchyni s jídelnou provozovanou ve spolupráci s ústavem sociálních služeb.

Hledali jsme také na jiných místech mimo Prahu vhodné objekty, ve kterých jsme chtěli nabídnout uprchlíkům možnosti pro integraci. Oslovil nás tehdy Důl Staříč s nabídkou nadbytečného areálu pionýrského tábora v Nedašově na Zlínsku. Ne, pro uprchlíky to bylo absolutně nevhodné, ale ve zlínském okrese chyběla místa v domovech důchodců. S okresním úřadem jsme se dohodli na vybudování Domu pokojného stáří, okres byl ochoten finančně podpořit vybavení a provoz pod podmínkou, že začátkem června přijmeme první klienty. To bylo někdy v polovině dubna. Ale kde hledat peníze na zaplacení nemovitosti? Začali jsme o tom jednat s Československou radou pro humanitární spolupráci (dnes Česká rada humanitárních organizací). Jednání byla úspěšná, Rada pro nás nemovitosti koupila. V květnu jsme upravili první domek a na začátku června jsme přivezli do nového domova první obyvatele. Současně jsme začali připravovat rozsáhlé rekonstrukce všech šesti budov, po letech pak získal Dům pokojného stáří Nedašov nejvyšší ocenění MPSV Architektura lidskosti. Tak vznikl Program pro třetí věk.

POBOČKA PRAHA

Činnost pobočky Praha začala v dubnu 1991 ve středisku v Praze 2, v **Rumunské** ulici. Toto středisko sloužilo jako kanceláře, sklady, místo pro bohoslužby, ale zejména jako místo pro kontakt s klienty. Těmi zpočátku byli především uprchlíci z různých zemí, ale časem přicházelo stále více našich lidí, kteří se ocitli bez střechy nad hlavou.

Současně s prací v Rumunské se připravovala v Praze 2 další střediska. Nejprve v červnu 1991 dietní kuchyně s jídelnou pro seniory v **Belgické ulici** a azylová ubytovna pro uprchlíky, později pro bezdomovce, v Šafaříkově ulici. V srpnu 1991 byla otevřena azylová ubytovna pro rodiny s dětmi ve Varšavské 23. Dnes žádné z těchto středisek neexistuje, protože domy byly vráceny v restitucích.

Jako náhrada za ubytovnu ve Varšavské 23 byla v březnu 1992 otevřena azylová ubytovna v Praze 2, v ulici **Na Slupi**. Ta nejprve sloužila pro matky s dětmi, poté jako azylový dům pro muže, později jako azylový dům pro ženy a od října 2004 je zde noclehárna pro muže. V prosinci 1993 byl Na Slupi otevřen sociální šatník, který slouží klientům dodnes. Zpočátku byla ve středisku vydávána také potravinová pomoc.

V březnu 1992 začala práce v Praze-**Radotíně**, a to nejprve činností pečovatelské služby a domácí péče, od prosince 1992 sloužil dům jako stacionář pro staré lidi. V průběhu ničivých povodní v létě roku 2002 byl objekt devět měsíců využíván jako dočasné ubytování pro občany postižené povodní. Od května 2003 je v Radotíně azylový dům pro muže.

Nízkoprahové denní centrum pro bezdomovce v Praze 1, v **Bolzanově 5**, nejznámější středisko v Praze, jsme otevřeli v listopadu 1992 a v letech 1994 a 1995 postupně rozšiřovali. Až do září 2006, kdy byla jeho činnost zastavena z důvodu ukončení nájemní smlouvy, nabízelo potravinovou pomoc, hygienu, zdravotní péči a sociální poradenství. Každý den jej navštívilo několik desítek,

Denní centrum v Bolzanově ulici u hlavního nádraží bylo nejvyhledávanějším střediskem.

Ve středisku v Rumunské se scházeli uprchlíci z různých zemí

Noclehárna v ulici Na Slupí je útočištěm pro muže bez domova

V Domě NADĚJE v Radotíně nacházejí svůj domov muži bez domova

Vybavení pokojů je skromné, ale útulné

v zimních měsících až stovek klientů. Středisko sloužilo také k pořádání pravidelných dobrovolných nedělních bohoslužeb a biblických hodin. Když v zimě uhodily velké mrazy, byly jeho prostory otvírány přes noc pro krizové ubytování lidí z ulice.

V prosinci 1994 vznikla v prostorách střediska v Bolzanově 5 také **ordinace praktického lékaře** pro bezdomovce. Ordinance, která je jedinou svého druhu v naší republice, zajišťuje dostupnost zdravotní péče pro bezdomovce, kteří v důsledku života na ulici trpí mnoha chorobami. Má také význam pro celou veřejnost, protože lékař zde diagnostikuje přenosné choroby jako svrab, tuberkulóza nebo žloutenka a umožňuje jejich léčbu. Od roku 2002 do března 2006 byla její součástí také lůžková část. Ordinance se po ukončení provozu v Bolzanově 5 přesunula na období od září 2006 do listopadu 2007 do prostor Armády spásy. Od listopadu 2007 působí ve středisku U Bulhara.

Od dubna 1993 byl v **Krásově** ulici v Praze 3 provozován azylový dům pro bezdomovce. Jeho činnost byla ukončena v květnu 2003, kdy nám byl ukončen nájem prostor. Zároveň s azylovým domem vznikl v Krásově ulici sociální šatník. Tento šatník fungoval do září 1994, znovu obnoven byl v květnu 1999 a jeho činnost definitivně skončila v květnu 2003.

V říjnu 1994 jsme získali do nájmu na 50 let silně poškozený pavlačový dům v Praze 10 v **Rybalkově** ulici. A ihned na něm začaly první stavební úpravy. Dům nejprve v zimním období 1995 – 1996 sloužil jako zimní noclehárna pro bezdomovce. Od dubna 1996 pokračovala jeho celková rekonstrukce, která byla ukončena v červnu 1997 slavnostním otevřením domu na půli cesty pro mladé muže z dětských domovů. Součástí domu byly též dílny pracovní terapie. Obě tyto služby jsme museli z finančních důvodů ukončit v únoru 2004. Od října 2004 až dosud slouží objekt jako azylový dům pro ženy.

V březnu 1997 bylo v Praze 1 otevřeno nízkoprahové denní centrum pro mladé lidi ohrožené sociálním vyloučením, a to v **Bolzanově 7**, v těsné blízkosti střediska v Bolzanově 5. Z finančních důvodů byla služba pro mladé lidi ukončena v únoru 2004 a středisko se stalo součástí střediska v Bolzanově 5. Od listopadu 2007 opět slouží svému původnímu účelu.

Tak vypadal činžovní dům v Rybalkově ulici před rekonstrukcí...

...a tak po rekonstrukci

Vánoce jsou pro lidi bez domova zvlášť smutným časem

Když uhodí mrazy, jde o přežití (denní centrum v Bolzanově ulici sloužilo též pro nouzové přečkání mrazivých nocí)

Bércové vředy a jiné kožní choroby jsou mezi bezdomovci zvlášť rozšířené

V azylovém domě v Rybalkově ulici nacházejí pomoc ženy bez domova

V prosinci 1998 začala nejrozsáhlejší rekonstrukce v historii pražské pobočky. V této době jsme začali opravovat objekt bývalé vesnické školy v Praze-**Záběhlicích**. Velmi zchátralý objekt se nám podařilo rekonstruovat vlastními silami za štědré pomoci sponzorů, a také díky prostředkům z adventního koncertu konaného v náš prospěch v prosinci 2001. Objekt byl uveden do provozu v září 2002; od tohoto okamžiku slouží jako azylový dům pro muže a ženy bez domova v důchodovém věku.

V prosinci 1996 nám soukromý majitel pronajal dům v Praze 3, v **Husitské 20**. Tento dům sloužil jako zimní, později celoroční noclehárna pro bezdomovce až do své demolice v červnu 2004.

Náhradu za tento objekt se nám podařilo zajistit nedaleko, v Husitské 70. Zde jsme od září 2003 připravovali azylový dům pro muže, noclehárnu, zázemí pro šatník a sklady. Dům byl slavnostně otevřen v srpnu 2004, samotný provoz azylového domu začal v červnu 2004 a provoz noclehárny v říjnu 2004.

Od května 2002 do prosince 2008 byl také v provozu objekt v Praze-**Milíčově**. V něm byli ubytováni občané vystěhovaní z obecních bytů a zároveň sloužil jako zimní noclehárna. Od října 2004 v něm byl zřízen azylový dům pro muže, ženy, páry a rodiny s dětmi. Poskytování všech služeb jsme ukončili vypršením dohodnuté doby nájmu.

Ve spolupráci se společností Kraft Foods jsme v prostorách benediktinského opatství v **Emauzích** v Praze 2 v období od října 2003 do října 2004 vydávali potravinové balíčky sociálně slabým rodinám. Potravinová pomoc se poté přesunula do střediska v Husitské 70. V Emauzích byla po investiční přípravě v březnu 2008 otevřena sociální kuchyně, která vaří pro klienty pražských středisek. V současné době se připravuje projekt sociální jídelny.

Od června 2005, kdy nám nový majitel objektu v Bolzanově 5 doručil výpověď z nájmu, jsme intenzivně hledali nové prostory pro nízkoprahové denní centrum. Za velkého úsilí a s překonáním mnoha překážek se nám ve spolupráci s Magistrátem hlavního města Prahy a firmou IDS a.s. a za finančního přispění Ministerstva práce a sociálních věcí a Hlavního města Prahy podařilo v listopadu 2007 slavnostně otevřít středisko **U Bulhara**. To v plné míře nahradilo zrušené středisko v Bolzanově 5. V modulovém objektu

Stará škola v Záběhlicích byla před rekonstrukcí na Dům Naděje v žalostném stavu

Než Dům Naděje v Záběhlicích přivítal první klienty, prošel celkovou obnovou

Zahradní slavnosti jsou oblíbeným setkáním klientů i zaměstnanců

Středisko u Bulhara je sestaveno z modulového systému

Dům na Žižkově slouží jako zázemí pro více sociálních služeb

sestaveném z 24 dílů je nízkoprahové denní centrum a ordinace praktického lékaře pro bezdomovce.

Terénní práce je od počátku součástí integračního programu pro bezdomovce. Terénní pracovníci pracující přímo na ulici vyhledávají potencionální klienty, navazují s nimi kontakt, poskytují základní pomoc a zprostředkovávají návazné služby. Od července 2008 mají k dispozici automobil, který slouží pro mobilní sociální službu na území Prahy 1, 4 a 5.

Zima bývá pro lidi bez domova kritickým obdobím. Zejména když teploty klesnou pod bod mrazu, je stálý pobyt na ulici životu nebezpečný. Proto se snažíme každým rokem otevřít noclehárnu sloužící pouze v zimním období. Ve spolupráci s Armádou spásy, Charitou a Městským centrem sociálních služeb jsme po několika zim provozovali **zimní noclehárny** ve Spytihněvově ulici a na Krejčárku. Také jsme se podíleli na zajištění provozu **stanového městečka na Letné** v lednu a únoru 2006, kdy byly zvlášť vysoké mrazy.

Z mnoha dalších aktivit pobočky Praha zmiňme spolupráci při historicky prvním sčítání bezdomovců v Praze v zimě roku 2004 nebo zkušební provoz noclehárny na lodi Hermés od února do července 2007, či zajišťování úklidu veřejných prostor na Praze 1 (od května 2008 dosud). Významnou součástí práce je také zaměstnávání klientů v našich střediscích v rámci veřejně prospěšných prací.

K 1. 1. 2010 byly v pobočce Praha poskytovány následující služby:

Nízkoprahové denní centrum Praha – U Bulhara
Nízkoprahové denní centrum Praha – Bolzanova
Noclehárna Praha – Na Slupi
Noclehárna Praha – Žižkov
Azylový dům pro muže Praha – Žižkov
Azylový dům pro ženy Praha – Vršovice
Azylový dům pro muže a ženy v seniorském věku Praha – Záběhlce
Azylový dům pro muže Praha – Radotín
Terénní program
Ordinace praktického lékaře U Bulhara (nestátní zdravotnické zařízení)
Sociální kuchyně v Emauzích
Sociální šatník Praha – Na Slupi

Činnost pobočky také dobře dokumentují následující skutečné příběhy našich klientů.

Služby denního centra U Bulhara jsou velmi vyhledávané a potřebné

Nejen chlebem žij je člověk

Automobil mobilní sociální služby v akci na Mariánském náměstí

Součástí práce na ulici je i základní zdravotní pomoc

Stanové městečko na Letné v kruté zimě 2006 zachránilo mnoho životů

UČITEL V NESNÁZÍCH PŘÍBĚH PANA JOSEFA

Pan Josef se narodil v roce 1944. Vystudoval vysokou školu – pedagogickou fakultu, aprobaci fyzika, chemie. Od r. 1967 učil na základní škole. Oženil se, narodila se mu dcera a po dvanáctiletém manželství se rozvedl. Poté se vrátil k matce, o kterou do její smrti pečoval. Byt, který po ní zdědil, byl v restituovaném domě. Restituent dům prodal a nový majitel usiloval o uvolnění bytů. Většina nájemníků postupem času vymírala. Pan Josef v roce 2001 podlehl nátlaku a dobrovolně ukončil nájemní smlouvu. Měl příslib, že by mohl bydlet ve starém domě svých příbuzných, avšak ti se rozhodli nemovitost prodat.

Po krátkém období, kdy navštívil své známé, se v listopadu 2001 přihlásil na denním centru NADĚJE v Bolzanově ulici a byl ubytován v tehdejší noclehárně v Husitské 70, kde bydlel do února 2002. Mezitím si sehnal stálé zaměstnání u úklidové firmy a díky tomu byl schopen platit komerční ubytovnu. Po nelehkém životním období na dvou ubytovnách skončil v listopadu 2005 bez dokladů a bez peněz úplně na ulici. Do února přežíval v nočních tramvajích a nakonec naprosto

Po nelehkém životním období na dvou ubytovnách skončil v listopadu 2005 bez dokladů a bez peněz úplně na ulici.

vyčerpán s omrzlou nohou strávil půl roku v nemocnici a druhý půl rok v LDN. Odtud se dostal v březnu 2007 do Azylového domu NADĚJE v Záběhlicích. V prvních měsících se téměř celé dny zdržoval mimo zařízení. Komunikoval minimálně jen o nejnnutnějších věcech a měl problém s alkoholismem, kterému podlehl v době, kdy ztratil bydlení. Přestože dostával od srpna 2005 starobní důchod, měl dluhy. Postupem času se začal více zdržovat v azylovém domě. Podal si žádost do domova pro seniory. Postupně splatil dluhy, přestal pít a na podzim 2007 se začal se zaměstnankyněmi učit angličtinu. Má velkou motivaci, protože má dceru v Anglii. Naučil se posílat e-maily, aby s ní mohl být v kontaktu, a dokonce za ní odletěl do Anglie na návštěvu. V rámci Univerzity třetího věku na Přírodovědecké fakultě UK ukončil obor mineralogie a nyní studuje dvousemestrální petrologii. V dubnu 2009 se přestěhoval do domova pro seniory, pilně se učí anglicky a chodí na turistické výlety.

*Příběh zapsala Alena Racková,
vedoucí střediska*

HOŘÍCÍ POCHODEŇ

PŘÍBĚH PANA ZDEŇKA

Moment, kdy se můj život přestal ubírat správným směrem, jsem si uvědomil ještě za minulého režimu. Tehdy jsem začal mít kvůli pracovní docházce potíže ze zákonem a nakonec jsem skončil ve výkonu trestu. Po propuštění, to bylo ještě před rokem 1989, jsem začal pracovat v úpravně uhlí nedaleko Teplic, a protože tehdy u dolů nebyl problém získat byt, dostal jsem okamžitě podnikovou garsonku pár kilometrů od Mostu. Našel jsem si družku a společně jsme hospodařili. Práci na šachtě jsem po pár letech ukončil a byt mi zůstal. Potom už jsem pracoval jen příležitostně, hledal jsem si různé brigády, někdy jsem sbíral železný odpad, jindy si přivydělal třeba vykopáním studny nebo úklidem. O budoucnosti jsem moc nepřemýšlel. Střechu nad hlavou jsme měli a vždycky jsme nějak vyžili. Kolem roku 2002 to začalo v našem společném životě skřípat, hlavně kvůli penězům, ona měla normální pracovní poměr, a když já nemohl zavadit o práci, táhla vlastně domácnost sama. Pak začala chodit domů jen občas, tahala se s „kamarády“ a po čase náš vztah definitivně skončil. Ještě asi dva roky jsem se snažil byt udržet, ale po několika tahanicích s úřady jsem raději sedl do vlaku a odjel do Prahy.

To byl rok 2004. Začal můj život na ulici. Spal jsem, kde se dalo. Netrvalo to dlouho a našel jsem si známé mezi lidmi na ulici. Když jsem zrovna neměl co do úst, nebylo co kouřit nebo jsem dostal chuť na „krabičák“, tak se se mnou podělili; bylo to na revanš, věděli, že až já budu mít, také se s nimi podělím. Někdy jsem jen potřeboval společnost, měl jsem dobré známé na náměstí Republiky, jinou partu zase u Tesca na Národní. Scházeli jsme se často u metra na Dejvické. Odtud to bylo blízko do Dívčké Šárky, kde se v lese dalo dobře přespát a policie nás tam nechávala na pokoji. Někdy jsme dojeli až na letiště a tam jsme v odbavovací hale strávili noc.

Touha po přežití ve vás potlačí jakékoliv zábrany.

Většinou jsem se ale po Praze pohyboval sám, ne že bych byl samotář, ale mám rád klid, a tak jsem si i místo na přespání raději hledal sám. Chtěl jsem se třeba vyvarovat toho, že mě nějaký „dobrý kamarád“ připraví o všechny mé osobní věci, jak se mi to už nejednou stalo. Když byly nějaké peníze, tak jsem si občas dopřál luxusu a přespal v noclehárně na Armádě spásy. Když pak uhodily opravdu veliké mrazy a já byl zcela bez koruny, našel jsem jediné útočiště v denním centru NADĚJE v Bolzanově 5, kde nás nechali několik nocí v provizorních podmínkách přespát. Přes den a hlavně v noci tam v malém prostoru byla hlava na hlavě, na podlaze nebyl kousíček volného místa. Půjčili mi dokonce spací pytel, který mi dokonce věnovali. Tehdy jsem si poprvé uvědomil, že bez pomoci téhle organizace bych na ulici zcela jistě umrzl.

Prožil jsem tak první zimu v Praze v různých provizorních přístřešcích, spal jsem třeba v teplovodním potrubí, v kanále nebo pod hromadou odpadků. Touha po přežití ve vás potlačí jakékoliv zábrany. Zima byla dlouhá, krutá a už jsem se nemohl dočkat prvního jarního slunce, kdy zase budu moci spát jen tak pod širákem ve volné přírodě. Mým oblíbeným místem pro přespání byl od předešlého roku lesopark nedaleko sídliště Barrandov. Tohle místo se mi zamlouvalo, protože ho tehdy lidé bez domova moc nevyhledávali. Měl jsem tu své „místo“ na kraji lesa necelý kilometr od tramvajové zastávky. Sem tam tu prošel nějaký turista, který mířil do Prokopského údolí, pár pejskařů a jinak klid. Cítil jsem se tu docela bezpečně až do okamžiku, který zásadním způsobem změnil na dlouhou dobu můj další život.

V noci na 27. května 2005 jsem si ustlal na obvyklém místě, a protože bylo poměrně teplo, v polootevřeném spacáku jsem usnul. K ránu, to

už bylo světlo, jsem jen tak dospával, když jsem vzdáleně zaregistroval nějaké kroky. Pootevřel jsem oči a otočil se za tím zvukem. Za mnou se mihla nějaká postava a když jsem zaostřil, viděl jsem v jejích rukou kanistr. Ten člověk na mě jedním prudkým pohybem chrstl směrem od nohou k hlavě obsah nádoby. Ucítil jsem, že mi po obličeji stéká benzín. Na chvíli mě to oslepilo, pak jsem ucítil, jak mi nový proud chladné tekutiny polévá nohy a trup. To už jsem se téměř vyškrabal ze spacího pytle, vtom další chrstnutí na trup a hlavu a pak se vše kolem mě rozsvítilo a já hořel.

Začal jsem mávat rukama a jediné, co mě v té chvíli napadlo, bylo, že si musím chránit hlavu a především oči. Šílená bolest mi otupovala smysly. Schoulil jsem se do klubka a chvíli se válel po zemi, ale všechno kolem mě hořelo, vedle mě do výšky plály zbytky spacího pytle. Rozběhl jsem se směrem ven z lesa, kde jsem tušil blízkost lidí, oslepený bolestí, plameny z hořícího trupu mi ožehávaly obličej, už jsem necítil benzín, ale štiplavý zápach seškvařené kůže. Nemohl jsem ani pořádně dýchat. Kolikrát jsem upadl a pokoušel se v trávě uhasit své hořící tělo, nevím, zbytky oblečení spolu s cáry kůže ze mě postupně odpadávaly. Už jsem ani nevnímal bolest, když jsem se konečně blížil k prvním domům sídliště. Nohy mi vypovídaly službu, vnímal jsem jen, že už nehořím, ale celé tělo jsem měl přesto jakoby v jednom ohni.

Jak jsem se dostal na policejní stanici, která je hned na kraji sídliště, to si vůbec nevybavuji. Asi mě vedl můj anděl strážný. Otevřela mi žena v uniformě, pamatuji si jen její vyděšený výraz, její kolega okamžitě někam volal. Prosil jsem je, aby mi dali napít; chvíli se dohadovali, ale nakonec mi vodu nedali, prý nevědí, zda by mi tím ještě více neublížili. Za nějakou chvíli přijeli další příslušníci. Měli určitě více zkušeností s podobnými úrazy, uhasili moji příšernou žízeň a hned mě opatrně naložili do auta. Jak jsem se posadil, bolestí jsem přestal úplně vnímat a víc už si nepamatuji. Probu-

dil jsem se až po několika dnech ve vinohradské nemocnici na popáleninovém centru; prý jsem byl několik dnů v umělém spánku.

V nemocnici jsem zůstal asi dva měsíce, několikrát mě operovali. Cítil jsem se jak tělesně, tak psychicky velice špatně. Proto mi udělalo velikou radost, když se na mě přišel podívat zaměstnanec NADĚJE od terénních pracovníků s manželkou a přinesl mi boty. To byl první počín, jinak jsem neměl vůbec nic. O mém úrazu se dočetli z novin. Dlouho si se mnou vyprávěli a chovali se skvěle a psychicky mě moc podpořili. Když mě konečně měli propustit, velmi přívětivá sociální pracovníce nemocnice mi přinesla oblečení a hůl, protože se mi po operacích obtížně chodilo. Moje první cesta vedla na NADĚJI a hned ten samý den jsem byl ubytován v jejich azylovém domě na Žižkově. Tam jsem se postupně dával do pořádku. Ještě nějakou dobu jsem docházel na rehabilitace, kde mi rozcvičovali neohebné prsty na rukou.

Stále jsem žil v očekávání, jak bude viník mého utrpení spravedlivě potrestán.

Když po necelém roce proběhl u Městského soudu v Praze proces s mladíkem, který mi vše měl způsobit, byl pachatel pro nedostatek důkazů zproštěn viny. Lituji, že jsem

ho těsně před tím, než škrtl zápalkou, nepožádal o autogram nebo si ho nevyfotografoval. Nakonec v tom samém líčení byl tento hoch odsouzen za jiný trestný čin k několikaletému trestu. Nemám z toho moc dobrý pocit, protože to, o čem jsem byl vždycky skálopevně přesvědčený, že každé zlo bude po zásluze potrestáno, jaksi v mém případě neplatí.

Teď již třetím rokem pracuji v občanském sdružení NADĚJE a stále vůči nim cítím jistou povinnost, když mi v nejhorších mých obdobích pomohli, a svou práci jim to chci vrátit.

Musím se hodně snažit, zbývá mi ještě odpracovat dva roky, abych mohl dostat alespoň částečný invalidní důchod.

Podle vyprávění pana Zdeňka příběh zapsal Milan Egem, vedoucí střediska

Jak jsem se posadil, bolestí jsem přestal vnímat a víc už si nepamatuji.

POBOČKA NEDAŠOV

Dům pokojného stáří v obci Nedašově v okrese Zlín vznikl v červnu 1991, kdy se do objektu bývalého rekreačního střediska dolu Staříč nastěhovali první obyvatelé. Domov vznikl jako jeden z prvních nestátních domovů pro seniory po listopadu 1989.

Tak vypadá dnes Dům pokojného stáří

Areál domova je tvořen pěti samostatnými domky, ve kterých v současné době bydlí 50 seniorů a lidí se zdravotním postižením. Dům pokojného stáří nabízí trvalé bydlení v jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích, stravování včetně dietního, pravidelné návštěvy lékaře, pastorační návštěvy duchovních a pravidelné bohoslužby v prostorách domova. Pro klienty jsou v průběhu roku pořádány různé programy. Oblíbené jsou výlety do okolí, stavění a kácení máje, slavení Velikonoc, mikulášská nadílka nebo vánoční besídky. Během celého roku se také mohou klienti zapojit do pracovní terapie.

V průběhu let 1991 až 1996 probíhaly v domově rozsáhlé opravy jednotlivých domků, zejména bylo nutné opravit střechy a budovy zateplit. Areál byl předchozím majitelem využíván jako letní pionýrský tábor a k tomuto účelu byla upravena také kuchyně s jídelnou. Tento stav byl naprosto nevyhovující pro provoz domova, proto byla za finanční podpory Ministerstva práce a sociálních věcí v listopadu 1999 zahájena její přestavba. V rámci

Tak vypadaly domky v areálu v Nedašově koncem osmdesátých let 20.století

Příjezd prvních klientů v červnu 1991

Slavení svátku sv. Mikuláše je mezi klienty velmi oblíbené

Na Valašsku rádi zpívají

rekonstrukce byla opravena také prádelna a vznikly nové prostory pro kanceláře vedení domova a místnost pro pracovní terapii. Demolice staré kuchyně byla provedena v září 2000 a již v červenci 2001 byl zahájen provoz v nové kuchyni.

V letech 2002 až 2009 proběhly v areálu další úpravy a opravy, zejména zprovoznění signalizačního a kamerového zařízení, montáž stropních zvedacích zařízení u lůžek ležících klientů, oprava kanalizace a postupná výměna oken v jednotlivých budovách.

Celý pracovní tým zaměstnanců pobočky Nedašov poskytuje klientům péči na vysoké odborné úrovni a současně opravdu laskavé rodinné zázemí. I tento fakt byl jedním z faktorů, pro které byl Dům pokojného stáří v Nedašově vyhlášen vítězem v soutěži Architektura lidskosti v roce 2001.

I následující příběh jednoho z klientů nedašovské pobočky, jak jej zaznamenala jedna ze zaměstnankyň, dobře charakterizuje cíle a poslání domova v Nedašově.

K 1. 1. 2010 byly v pobočce Nedašov poskytovány následující služby:

Domov pro seniory Nedašov

Domov pro osoby se zdravotním postižením Nedašov

Domov se zvláštním režimem Nedašov

Nikdo nesedává s rukama v klíně

Původní kuchyně byla určena pro letní provoz pionýrského tábora

Nová kuchyň s jídelnou a se zázemím pro zaměstnance byla postavena ve stylu nedašovských domků

Klientům se v Nedašově žije opravdu dobře, o tom vypovídá i vítězství v soutěži Architektura lidskosti

Nová kuchyně je moderně vybavena

ZEMŘÍT SMÍŘEN S LIDMI I S BOHEM

PŘÍBĚH PANA EDUARDA

Během dvaceti let prošlo naším zařízením mnoho klientů. Stále k nám přicházejí lidé, kteří potřebují někoho, kdo se o ně zajímá, kdo je bere takové, jací jsou, a kdo jim pomůže projít těžkou závěrečnou fází života. Dnes se pro seniory užívá moderní výraz třetí věk. Co to je vlastně třetí věk? Zní to docela pěkně, jako kdyby něco krásného začínalo, a paradoxně vlastně i začíná. Je to příprava na cestu, která nekončí, ale někam vede. Je na zaměstnancích NADĚJE, aby se stali spolupoutníky a oporou na této cestě každého jejich svěřence, aby se nikdo necítil osamělý a opuštěný, jak už to v dnešní hektické době bývá skoro normálním jevem, že nikdo na nikoho nemá čas.

Vzpomínám na pana Eduarda, na kterého jen tak nezapomenu. Přivezli ho k nám do Nedašova velmi zanedbaného, špinavého a zjevně znechuceného životem. Byl upoután na lůžko. Osobní věci, které vlastnil, se mu vešly do „igelitky“. Ještě teď mám před sebou jeho vousatý, zarostlý obličej a hlavně jeho utrápené oči. Roztrhaný klobouk chtěl mít pořád na hlavě. Jen on sám věděl, co chce pod ním skrýt nebo před čím se chránit. Téměř nekomunikoval. Po pár dnech jsme se úryvkovitě dověděli, jaký bohémský život vedl a prý má i syna (v záznamech syna neměl). Podle něho život nestojí za nic, nemá vůbec žádný smysl - takto vyléval svou hořkost ze sebe. Za „zpackaný“ život obviňoval Boha i lidi. Příbuzní o něj neměli žádný zájem. Kněze, který pravidelně navštěvuje naše zařízení, odmítal, i když byl pokřtěný. Prý když ho nepotřeboval celý život, nepotřebuje ho ani teď... Po krátké době se jeho zdravotní stav zhoršil. Byl hodně zesláblý a bylo vidět, že na tomto světě si již dlouho nepobude.

**Byl hodně zesláblý
a bylo vidět, že na
tomto světě si již dlouho
nepobude.**

V jeho poslední den jsem měla službu, shodou okolností se svou spolužačkou už ze základní školy, moc hodnou ošetřovatelkou. Shodly jsme se, že by bylo vhodné zeptat se pana Eduarda, zda by si nechtěl přece jen promluvit s knězem – odmítl. Odpoledne kolem 17. hodiny se jeho zdravotní stav rapidně zhoršil. Díval se na nás těma svýma utrápenýma očima, hlas už mu slábl, ale bylo na něm vidět, že chce něco říct. Znovu jsme se zeptaly, zda si přeje kněze, a on přikývl, že ano... V 18 hodin kněz přijel a po jeho odchodu asi za deset až patnáct minut usmířen s Bohem pan Eduard umírá.

Mnohokrát už jsem stála u lůžka umírajícího, ale ještě nikdy jsem neviděla takový vnitřní boj jako právě u pana Eduarda. Jak se hrůzostrašně měnil výraz jeho obličeje, až nabyl pokoje a naposled vydechl. Spolu s kolegyní jsme se silně držely za ruce a hlasitě se modlily. Bylo vidět, že pan Eduard byl díky knězi na poslední chvíli zachráněn pro věčný život. A tam by měla směřovat cesta každého obyvatele domova NADĚJE, ať byla dosud jakákoliv. Věřím, že ačkoli pana Eduarda přivezli do Nedašova jen s igelitkou, odcházel nesmírně bohatý. Přeji všem zaměstnancům do dalších let hodně Božího požehnání, síly, trpělivosti, lásky a také finanční prostředky pro jejich práci. Ať všechna zařízení NADĚJE jsou opravdovou nadějí pro své svěřence, a to nejen po stránce materiální, ale i duchovní.

*Příběh zapsala Marie Strnková,
emeritní vedoucí přímé péče*

POBOČKA VYSOKÉ MÝTO

Na podzim roku 1991 navázala NADĚJE kontakt s městem Vysoké Mýto. Ve městě byly po odchodu sovětské armády nevyužité panelové domy zvané „kachláky“. A protože ve Vysokém Mýtě nebyl v té době žádný domov pro seniory, vznikl záměr jeden z domů využít právě pro tyto účely. Dům stojící na okraji Vysokého Mýta město rekonstruovalo v letech 1992 až 1994 a NADĚJI přizvalo ke spolupráci podepsáním smlouvy o poskytování sociálních služeb v únoru 1992.

Výsledkem velmi náročné rekonstrukce je moderní **Dům pokojného stáří** pro 80 klientů, kteří bydlí v jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích, zajišťujících každému z obyvatel soukromí. V domově je zajišťováno trvalé bydlení, stravování včetně dietního, ordinace praktického lékaře a pracovní terapie. Obyvatelé mohou navštěvovat každodenní bohoslužby v kapli, která je součástí objektu, ranní zpívání a mnoho dalších aktivit. Zajišťována je také pravidelná doprava do centra města. Klienti mohou využívat služeb odborně vedené knihovny nebo posedět v čajovně.

Všichni pracovníci se snaží laskavým a trpělivým způsobem pomoci našim klientům prožívat v klidu, radosti a lásce, ale také v užitečné aktivitě léta na sklonku jejich života a poukazují jim na naději, kterou Bůh nabízí všem lidem, na naději věčného života bez bolesti, nemocí a umírání. Svědčí o tom i následující příběh.

Každodenní bohoslužby jsou klienty hodně navštěvované

100. narozeniny jsou vždy důvodem k radosti a vdečnosti

Po odchodu sovětské armády zbyly vybydlené paneláky

Panelový dům po sovětské armádě se rekonstrukcí změnil k nepoznání

Grilování a opékání je zábava pro mladé i pro ty starší

Pokoje si klienti mohou zařídit vlastním nábytkem

TAKOVÝ OBYČEJNÝ PŘÍBĚH

PŘÍBĚH PANA KARLA

Pan Karel, ročník 1921, žije v našem zařízení od dubna 1994, tedy prakticky od prvopočátku, kdy senioři z Vysokomýtska měli možnost začít žít v Domě pokojného stáří zřízeném v renovovaném panelovém domě po sovětské armádě.

Pan Karel na dobu, kdy byl přijat jako nový obyvatel do domova, rád a s vděčností vzpomíná. Dodnes, ač letitý člověk, si pamatuje, kdo z dalších ještě žijících klientů domova patřil spolu s ním

mezi první obyvatelé. Z toho, že je dokáže vyjmenovat, je znát, jak je v něm toto období hluboce zakořeněné.

Pan Karel pochází z nedaleké obce, profesí byl zahradníkem v tehdejší JZD. Jeho soukromý život nebyl na společenské poměry minulého režimu příliš přijatelný. Zůstal totiž celý život svobodný, ač žil mnoho let se svou družkou, která byla vdovou a z předchozího manželství měla tři dcery. Společně měli pak ještě syna.

Pan Karel vzpomíná, jak mu jeho družka řekla: „Nepočítej s tím, že až umřu, se o tebe některá z mých dcer postará.“ A také se tak stalo. Na počátku devadesátých let, již po smrti své družky, žil na vesnici v nájemním bytě, který však byl vrácen v restituci soukromé osobě. Pan Karel tedy bydlel v domku, který byl v soukromém vlastnictví a jeho vlastník jej hodlal prodat. Pan Karel zde žil sám, byl po zlomenině krčku stehenní kosti a do nejbližšího obchodu to měl dva kilometry. Asi největší citovou ranou však pro něj bylo to, jak se k němu zachovaly nevlastní dcery po zemřelé družce. V té době již

„Dva rodiče dokážou uživit deset dětí, ale deset dětí neuživí jednoho rodiče.“

byly dospělé, měly vlastní rodiny a žily od pana Karla nedaleko, každá v rodinném domě. Přesto v situaci, kdy pan Karel již nemohl žít sám, jej žádná z nich nepřijala do svého domu. Pan Karel k tomuto dodává svůj dovětek, který již léta opakuje: „Dva rodiče dokážou uživit deset dětí, ale deset dětí neuživí jednoho rodiče.“

Je z toho znát hořkost a zklamání, které si pan Karel v této souvislosti také prožil.

Jeho vlastní syn, který žil se svou pětičlennou rodinou v bytě ve Vysokém Mýtě, se dozvěděl, že zanedlouho zahájí ve Vysokém Mýtě provoz nový Dům pokojného stáří. Proto poradil svému tatínkovi, ať podá žádost o přijetí do domova. To bylo v roce 1993.

Pan Karel vzpomíná, jak ještě na samém začátku (dnes jsou postupy pro přijímání uživatelů na základě standardů již jiné) jej navštívil v předchozím bydlišti tehdejší ředitel NADĚJE Vysoké Mýto pan Petr Macek a řekl mu, že má pro něj byt a že se do něj pan Karel může nastěhovat. Pak následovala prohlídka bytu a poté se pan Karel na jaře roku 1994 do domova nastěhoval. Žije zde dodnes, již řádku let, a jak říká, spokojeně a nic mu zde neschází. Bydlí stále ve stejném bytě, kam se nastěhoval před patnácti lety. Má své soukromí a služby jsou mu poskytovány podle jeho potřeb. Rodina jeho syna jej může kdykoliv v domově navštěvovat. Pan Karel je podle svých slov rád, že je o něj ve stáří dobře postaráno.

*Příběh zapsala Zuzana Burešová,
sociální pracovníce*

V roce 1998 nás oslovilo město Vysoké Mýto s nabídkou spolupráce v domech v Husově ulici, ve kterých bydlí převážně romské rodiny. Práce ve středisku **Husova** začala v říjnu 1998 a rozšířila se v listopadu 1999, kdy město dokončilo a předalo do užívání nový dům stojící vedle domů původních.

V současné době bydlí v celém areálu přibližně 250 obyvatel. Naše práce je zaměřena zejména na děti, ale pomáháme také dospělým při řešení jejich každodenních starostí. Pro děti organizujeme volnočasové aktivity, např. pěvecký nebo taneční kroužek, různé soutěže, malování, sportovní aktivity, přednášky na osvětová témata, vyprávění biblických příběhů apod. Důležitou součástí práce s dětmi je také doučování a pomoc při řešení domácích úkolů. Každoročně je také pořádána brigáda na úklid a úpravu okolí domů a přilehlých prostor.

K 1.1.2010 byly v pobočce Vysoké Mýto poskytovány následující služby:

Domov pro seniory Vysoké Mýto

Terénní program Vysoké Mýto

ADRESA

Má adresa je Naděje.
Když vánek vlasů rozvěje
a ticho volá na kus řeči
je známo, že se neosvědčí
zatančit si
se samotou skočnou.

Kdyby děti nevěděly,
kde že otec, matka je,
stačí napsat jen tři slova:
Vysoké Mýto, Naděje.

*Báseň od paní Zdenky Vodičkové,
která žila v Naději od roku 1995 do roku 2003*

*Objekty v Husově ulici
před rekonstrukcí*

*Rekonstruované a nové
domy v Husově ulici*

*Děti z domů v Husově ulici
rády sportují*

POBOČKA ZLÍN

Naše práce ve Zlíně začala v dubnu 1994, kdy byl otevřen denní stacionář s chráněným pracovištěm pro mladé lidi s mentálním postižením **ve Zlíně Letné**. Mnoho z našich klientů přišlo na počátku devadesátých let o práci v družstvu invalidů nebo byli evidováni na úřadu práce. Práce v chráněných dílnách, které jsme v roce 2006 transformovali na sociálně terapeutické dílny, dává mladým lidem možnost smysluplně naplnit svůj život a pomáhá jim rozvíjet své schopnosti a dovednosti. V dílnách klienti tkají koberce na ručních stavech, pletou košíky a další výrobky z proutí, vyrábějí svíčky ze včelího vosku, šijí polštáře a další výrobky. Součástí dílny je také práce na zakázku pro různé firmy, např. balení výrobků a dárkových předmětů nebo pomocné práce v ZOO Lešná.

Od roku 2001 máme v ulici Díly pronajaty další prostory pro provoz sociálně terapeutické dílny s poetickým jménem **U včelky**. Kromě výroby koberců a svíček je její součástí také integrovaná čajovna, ve které obsluhují lidé se zdravotním postižením a v níž se také prodávají výrobky v dílnách vyrobené. Výrobky prodáváme také na úspěšných každoročních prodejních akcích, které s úspěchem každoročně pořádáme.

Již od počátku jsou součástí nabídky služeb také sportovní aktivity, a to zejména stolní tenis, plavání, přehazovaná, fotbal a v zimě běh na lyžích. Sportovní klub Berani pořádá soutěže ve stolním tenise a plavání a také se pravidelně účastní soutěží i v ostatních disciplínách, včetně těch v rámci Českého hnutí speciálních olympiád, jehož je od roku 1998 členem. Největšími úspěchy našich sportovců byla účast na Světových zimních hrách Speciálních olympiád na Aljašce v roce 2001, kde získali bronzové medaile v lyžařské štafetě a na hrách v únoru 2009 v Idahu v USA, na kterých náš reprezentant získal dvě stříbrné medaile v běžeckých disciplínách. V rámci sportovních aktivit se klienti každoročně účastní zimních a letních ozdravných pobytů.

Středisko je již několik let místem pro praktickou výuku studentů Soukromé střední školy pedagogické a sociální ve Zlíně, kteří zde získávají teoretické znalosti i praktické dovednosti.

Na konci roku 1994 přibyl k dennímu stacionáři domov pro 12, dnes 15 mladých lidí s mentálním postižením. Chráněné bydlení nabízí klientům domov, ve kterém se pod dohledem sociálních pracovníků učí samostatnému životu a zároveň mohou využívat služby dílen, které stojí v těsné blízkosti. Jako další stupeň integrace a osamostatnění nabízíme klientům od roku 2001 bydlení ve dvou samostatných bytech v centru města.

Na tkalcovských stavech vznikají originální koberce a koberečky

Hipporeapie – léčení i zábava zároveň

Berani Zlín na celostátních závodech v lyžování v Krkonoších

Trénink přináší své ovoce – druhé místo na olympiádě v Idahu v USA 2009

Dům Naděje Zlín stojí v klidném prostředí

OSUDOVÁ SETKÁNÍ

PŘÍBĚH MIRKA

Začátek příběhu Mirka je podobný mnoha dalším. Sociálně slabá rodina, alkohol, fyzické útoky, hádky, hospodaření ze státní podpory, výchova dětí minimální. Pro budoucnost Mirka, člověka s mentálním postižením, vyhlídky ne zrovna povzbuzující. Osud jej však směřuje k setkání s lidmi pro něj zcela neznámými, ale jinými, než jaké potkává v rodině.

Osudové setkání první: teta Miroslava.

Ujímá se Mirka poté, co jej otec vyhazuje z domu na ulici. Vzájemné sympatie a porozumění špatné rodinné situaci vedou k tomu, že již plnoletý Mirek odjíždí se svou novou tetou na její stavení poblíž Vsetína.

Teta zde žije sama a mladý muž poznává jiný život: laskavý vztah, vzájemnou úctu, práci na poli a zahradě, která jej nadchne, starost o dům. Cítí svou potřebnost a užitečnost. Seznamuje se s rodinnými příslušníky své tety, kteří přijíždějí na občasné návštěvy. Sousední dům je modlitebnou církve adventistů, Mirek se začíná zajímat o duchovní život, rád si o věcech mezi nebem a zemí povídá, svým pomalejším tempem zkouší číst knihy.

Poklidný a spokojený život se mění náhlou smrtí tety. Mirek zůstává sám v domě, ale jeho postižení mu nedovoluje žít v místech, ke kterým přirostl, sám. Jeho vlastní rodina nemá zájem pomoci ani o žádný kontakt. Situaci řeší starosta vesnice: kontaktuje bratra zesnulé tety Františka.

Osudové setkání druhé: František.

František se skutečně začne o Mirka starat a je mu oporou. Silně Mirka ovlivní, je mu příkladem i tím, že daruje svojí zdravou ledvinu těžce nemocnému příteli. O tom Mirek rád vypráví a popisuje, jak byl svědkem přemlouvání své tety, která se snažila Františka od tohoto činu odradit. „Je to můj přítel a potřebuje ji,“ zněla odpověď a další argumenty byly zbytečné. Po této nezištné pomoci příteli odjíždí František v rámci misijní činnosti pomáhat dal-

ším potřebným - tentokrát do Bangladéše. „To je strašně daleko, ta Bangladéš,“ vysvětluje často Mirek. Před odjezdem objíždí František sociální ústavy a snaží se najít pro Mirka nový domov. Sám cítí, že první pokus v Domově pro seniory poblíž Vsetína není pro mladého Mirka to pravé. Mirek zde nemá kamarády. Usilovně se snaží porozumět duchovnímu životu a najít zázemí v různých církvích, ale ztrácí orientaci, nemá své jistoty v oblasti světské ani duchovní. V tomto stavu přichází s Františkem do chráněného bydlení Domu NADĚJE ve Zlíně.

Osudové setkání třetí: NADĚJE.

Mirek nachází nový domov společně s dvanácti mladými lidmi s mentálním postižením v chráněném bydlení NADĚJE. František i Mirek cítí, že toto místo je mnohem lepší než Domov pro seniory, ale přece jen jde o další tvrdý „náraz“ do jiného prostředí s úplně neznámými lidmi. Spolu se zmíněným „nárazem“ duchovním, který se často projevuje ve zmatených až blouznivých úvahách, vše směřuje k psychiatrické léčebně.

Po návratu z léčebny Mirek společně s NADĚJÍ hledá své místo. Komplikovaně, krok za krokem, ale daří se. Po dvou letech společné cesty se můžeme poctivě podepsat pod několik prostých vět: Mirek má svou práci v sociálně terapeutické dílně, kterou dělá rád a váží si jí. Přivydělává si brigádnickou činností ke svému nízkému důchodu. Žije spokojeně bez vážných konfliktů se svým spolubydlícím i ostatními klienty. Má své koníčky.

Plánuje samostatné bydlení, rád by si našel laskavou sympatickou dívku, se kterou by žil trvale.

Zoufalé podmínky svého dětství s bitím, násilím, neúctou jsou překonány a hodně daleko za ním. Věřme, že ještě dále než zmíněná daleká Bangladéš.

*Příběh zapsal Radomír Vítek,
vedoucí přímé péče*

Jeho vlastní rodina nemá zájem pomoci ani o žádný kontakt.

V září 1998 se činnost pobočky Zlín rozšířila otevřením Domu pokojného stáří v ulici **Mostní**. Objekt sloužil od října 1997 do července 1998 k přechodnému ubytování dětí se zdravotním postižením z Otrokovic, které o svůj domov přišly při povodních v červenci 1997. Dům pokojného stáří, který vznikl z bývalých jeslí, měl kapacitu 35 lůžek. Prostory domova byly velmi stísněné a potřeby obyvatel Zlína daleko převyšovaly jeho kapacitu. Přesto nabízel ubytovaným klientům příjemné a klidné prostředí, protože ač v centru města, dům obklopovala rozlehlá zahrada. Zaměstnanci také pro klienty pořádali výlety, kulturní akce přímo v domově a také v rámci terapií mnoho druhů cvičení a jiných aktivit.

Nedostatek prostoru v domově a velká poptávka ze strany zájemců o službu a jejich rodinných příslušníků po přijetí do domova daly impuls k jednáním s Magistrátem města Zlína o nových vhodnějších a větších prostorách. Jednání probíhala již od roku 2003. Magistrát v roce 2004 začal připravovat výstavbu nového domu, a to na Jižních svazích. Dům pokojného stáří Zlín **na Jižních svazích** byl slavnostně otevřen 30. listopadu 2006. Moderní komplex má kapacitu 65 lůžek v jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích s vlastním hygienickým zázemím, dále kompletně vybavenou kuchyň s velkou jídelnou, rehabilitační prostory a odpočinkové zázemí v každém patře domova. Součástí je i kaple, ve které se konají pravidelné bohoslužby. V domově vzniklo oddělení pro seniory s těžší formou demence, které má kapacitu sedmáct lůžek. Cílem všech zaměstnanců je umožnit seniorům vést kvalitní a smysluplný život i ve vysokém věku, udržet si co nejdéle soběstačnost, a tím i kvalitu života. Proto se pořádají různé kulturní akce, klienti jezdí na výlety a mohou se účastnit různorodých aktivit v rámci terapií. Do domova také docházejí dobrovolníci z dobrovolnického centra ADRA a dobrovolnice na canisterapii.

Od roku 1997 do roku 2002 byla součástí nabízených služeb pro seniory také domácí péče.

K 1.1.2010 byly v pobočce Zlín poskytovány následující služby:

Domov pro seniory Zlín
Domov se zvláštním režimem Zlín
Sociálně terapeutické dílny Zlín
Chráněné bydlení Zlín
Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Vizovice (na str. 31)

Objekt Domu pokojného stáří v Mostní ulici byl obklopen zelení

Nový moderní Domov pokojného stáří nabízí seniorům veškerý komfort

Pes je přítel člověka v každém věku (canisterapie)

I ve stáří je důležitá společná práce a zábava (levandulová terapie)

Výlety jsou oblíbenou činností našich seniorů (na terase Baťova mrakodrapu)

STO LET ŽIVOTA PŘÍBĚH PANÍ BOŽENY

Paní Božena se narodila v roce 1910 v Kyselicích na Hané. Vystudovala učitelský ústav v Kroměříži, po jehož ukončení nastoupila jako učitelka v Chropyni, kde učila několik let český jazyk a matematiku. Později vyučovala na Kroměřížsku. Byla velmi oblíbená, dodnes se k ní její bývalí žáci hlásí. Své povolání učitelky měla velmi ráda, na výuku byla vždy svědomitě připravená. Ve věku 23 let se vdala za svého kolegu, se kterým měla dva chlapece. Postavili si spolu domek v Zádveřicích, kde žila až do května 2009. Manžel jí zemřel v koncentračním táboře, bylo mu přibližně třicet let. V současné době má oba syny v Americe. Jezdí za ní jedenkrát do roka, často jí však telefonují. Má dva vnuky, které vidí velmi málo. Paní Božena vzpomíná také na své rodiče a sourozence. Byla nejmladší – desátá. Svého nejstaršího sourozence nikdy nepoznala, zemřel, když ještě byla malá. Rodiče byli hodní, starostliví, vlastnili pole a hospodu, což je

Manžel jí zemřel v koncentračním táboře, bylo mu přibližně třicet let.

živilo. V současné době má paní Božena ještě dva žijící sourozence. Mezi její největší záliby a koníčky v mládí patřilo cvičení v Sokole. Byla cvičenkou, později vedla žačky, dorostenky a ženy. Zúčastňovala se pravidelně sokolských sletů – považovala za čest být členkou. Nyní ráda luští matematické kvízy a hádanky, ráda chodí na procházky a na zahrádku v areálu Domova. O přijetí k nám se postarali její synové, neboť se o ni z důvodu velké vzdálenosti nemohli starat.

Paní Božena je v domově spokojená. Účastní se pracovních i společenských aktivit, které jsou klientům nabízeny, chodí v domově na mše, je komunikativní, společenská.

Na otázku, jaké má přání ke 100.narozeninám v příštím roce, odpověděla, že nechce nic, jen si přeje mír a pokoj na světě, a aby se lidé měli rádi.

*Příběh zapsala Marcela Vaculíková,
vedoucí přímé péče*

STŘEDISKO VIZOVICE

Farář Českobratrské církve evangelické ve Vizovicích začal v roce 2004 pořádat pro neorganizované děti z města různé akce. V roce 2005 nás požádal, abychom práci zastřešili a pokračovali v ní. Tak začala v lednu 2006 činnost nízkoprahového zařízení pro děti a mládež ve Vizovicích. Z fary se činnost přesunula do samostatných prostor, ve kterých dětem a mládeži ve věku 6 až 26 let nabízíme smysluplné trávení volného času, poskytujeme poradenství a podporu při řešení každodenních problémů, pomoc při navazování zdravých kontaktů s rodiči a vrstevníky, hledání smyslu života a správných životních hodnot, pomoc při doučování nebo při kontaktu s různými institucemi.

Neformální fotbalový tým vizovických klientů hraje s velkou chutí

Terénní pracovník – streetworker – vyhledává děti a mládež přímo v jejich přirozeném prostředí, motivuje je k pozitivním změnám, podporuje při řešení problémů, tráví s nimi čas. Součástí nabídky jsou také různé sportovní a turistické aktivity. Průměrná denní návštěvnost je 22 klientů.

Chvilky strávené v přírodě mají pro mladé lidi neopakovatelné kouzlo

Trocha adrenalinu v lanovém centru

Středisko Naděje Vizovice je v centru města

KAŽDÝ MÁ ŠANCI PŘÍBĚH JIRKY

Jirka pochází ze sociálně slabé rodiny, má čtyři bratry, otec i matka jsou alkoholici. Do klubu chodil od začátku jeho vzniku. Už ve čtrnácti letech měl mnoho problémů – býval přistižen při krádežích v obchodech, kradl mobilní telefony, vykrádal auta, stále byl vyšetřován policií, pod dohledem sociálního kurátora. V NADĚJI odlákal pracovníci z kanceláře a ukradl jí z kabelky 600 korun. Pracovnice věděla, že když ho nahlásí, bude to konečný impuls k nařízené ústavní výchovy. Než se stačila rozmyslet, jak to vyřeší, přišel se přiznat a omluvit (pod tlakem ostatních klientů, kteří se na něj zlobili, že okradl „tetu“ v NADĚJI). Peníze však již přes noc utratil, a tak prosil pracovníci, že jí to splatí po částech do tří týdnů. Sbíral starý papír a částku skutečně zaplatil.

Vždycky si přál mít to, co ostatní.

Tato událost pro něj byla impulsem ke změně – odstěhoval se od rodičů (nechce být jako oni) ke staršímu bratrovi do Zlína. Chodí do učené a chce dál studovat. Po škole denně chodí na brigádu do supermarketů, živí se sám, od rodičů nemá ani přídavky na děti. Jeho otec má novou rodinu a nepracuje, jeho maminka také ne. Ani jeden z nich nejeví o Jirku zájem. Sám Jirka dřív rád vyprávěl, že čím vyvedenější krádež se mu podaří, tím se lépe cítí. Vždycky si přál mít to, co ostatní. Nikdo ho neučil ani mu nedával příklad morálních hodnot jako pracovitost, poctivost, slušnost, svědomí. Dneska se sám, ač mu ještě není ani 18 let, snaží najít poctivou cestu k životu, nechce žít jako jeho rodiče. Vždy když může, tak se v NADĚJI ve Vizovicích za „tetou“ staví nebo alespoň pozdravuje.

Příběh zapsala Jarmila Surá,
sociální pracovníce

Pečivo z Vizovic může být i linecké

POBOČKA BRNO

Brněnská pobočka se zaměřuje na poskytování služeb pro seniory. První aktivitou, kterou pobočka v roce 1992 svoji činnost zahájila, byla **pečovatelská služba**. Ta je dnes spolu s **domácí péčí** poskytována na celém území města Brna. Jako doplňková je nabízena služba půjčovny kompenzačních a rehabilitačních pomůcek.

V roce 1993 vznikl první denní stacionář, a to v objektu městských lázní na Ponávce. Denní stacionáře nabízejí seniorům možnost aktivního trávení volného času, pořádají různé přednášky, besedy a kulturní pořady. Klienti se také mohou zapojit do různých aktivit v rámci terapií.

Součástí Domu Naděje Bohunice je také vkusně upravená zahrada

V roce 1994 jsme získali od městské části Brno **Bohunice** do nájmu objekt bývalých jeslí, ve kterých v listopadu 1994 zahájil svou činnost druhý z denních stacionářů. Po rozsáhlé rekonstrukci objektu přibyl na konci roku 1997 k dennímu stacionáři stacionář vícedenní, který byl na základě potřeb našich klientů a jejich rodinných příslušníků v roce 2006 transformován na domov pro seniory. Součástí objektu v Bohunicích je též kuchyně, která připravuje stravu pro všechna střediska brněnské NADĚJE.

Naše zaměstnankyně byla oceněna jako pečovatelka roku

Přání ke 100. narozeninám s domácí péčí v domácím prostředí

Na zahradní slavnosti se vždy těší klienti i jejich rodinní příslušníci

Akce v denním stacionáři v Domě Naděje v Bohunicích mívají vždy hojnou účast

Dalším objektem, který brněnská pobočka získala do nájmu pro svoji činnost, byl objekt bývalých jeslí, a to v městské části Brno **Řečkovice**. Činnost v Řečkovicích začala v roce 1998 poskytováním služeb denního a vícedenního stacionáře. Ten byl, stejně jako v Bohunicích, v roce 2006 transformován na domov pro seniory.

Také Dům Naděje v Řečkovicích obklopuje prostorná zahrada

Celou historií pobočky se prolíná čilá stavební činnost. Jednou z nejrozsáhlejších stavebních akcí byla rekonstrukce činžovního domu v městské části Brno **Královo Pole**. Rekonstrukce byla prováděna v letech 1995 až 1997 a jejím výsledkem bylo otevření Domu pokojného stáří v ulici Ptašinského. Tento domov stejně jako domovy v Bohunicích a v Řečkovicích nabízí seniorům bydlení, stravování, duchovní a pastorační péči a také možnost smysluplného naplnění volného času. Oblíbenými jsou zejména zahradní slavnosti, vystoupení s hudbou a tancem či oslavy vánočních a velikonočních svátků. Od roku 2003 jsou v Domě pokojného stáří také kanceláře sídla pobočky.

Do pečení dobrot se všichni zapojují s chutí

Tento činžovní dům v sobě skrývá Dům pokojného stáří v Brně Králově Poli

Duchovní a pastorační péče je důležitou součástí péče o seniory

Poznávat krásy naší země může člověk v každém věku

V roce 1998 získala brněnská pobočka do nájmu další objekt bývalých jeslí, a to v městské části Brno **Vinohrady**. Postupnou rekonstrukcí vznikl v tomto objektu nejprve denní stacionář a v roce 2003 také domov pro pobyty klientů s demencí včetně Alzheimerovy nemoci, který je od roku 2007 domovem se zvláštním režimem. Projekt vznikl ve spolupráci s městem, protože ve městě byla velká poptávka po zařízení tohoto typu.

Za modrobílou fasádou nalézají svůj domov a Naději lidé trpící demencemi

Důležitým zařízením, které doplňuje škálu služeb pro seniory z Brna a okolí, jsou služby **interní a geriatrické ordinace**. Ta poskytuje péči pacientům již od roku 1994, v současné době v prostorách Domu pokojného stáří v Brně Králově Poli. V letech 1996 až 2002 byly poskytovány též služby psychiatrické a gerontopsychiatrické ordinace.

K 1.1.2010 byly v pobočce Brno poskytovány následující služby:

Domov pro seniory Brno – Královo Pole
Domov pro seniory Brno – Řečkovice
Domov pro seniory Brno – Bohunice
Domov se zvláštním režimem Brno – Vinohrady
Sociálně aktivizační služby pro seniory Brno – Královo Pole
Denní stacionář Brno – Řečkovice
Denní stacionář Brno – Bohunice
Denní stacionář Brno – Vinohrady
Pečovatelská služba
Domácí péče (nestátní zdravotnické zařízení ošetrovatelské péče)
Interní a geriatrická ordinace (nestátní zdravotnické zařízení)

Odpolední posezení v Domě Naděje na Vinohradech

Pochopení i odbornou pomoc nalézají pacienti v interní a geriatrické ordinaci v Domě pokojného stáří v Králově Poli

Výrobky klientů Denního stacionáře Domu Naděje Brno-Řečkovice

NAVZDORY RANÁM OSUDU PŘÍBĚH PANA STANISLAVA

Jsem vdovec. Víte, žena mi zemřela nedlouho potom, co se nám zabil jediný syn při autonehodě. Vystudoval jsem JAMU, ale protože je mi 89 let, většina mých přátel již zemřela, nemám už v podstatě žádného blízkého člověka.

Do řeckovické NADĚJE jsem se dostal po rozsáhlém opaření nohou téměř třetího stupně, kterému předcházely ještě komplikované zlomeniny kyčle a stehenní kosti na noze jedné a zlomenina kotníku na noze druhé. Po špitálech a rehabilitacích jsem strávil dobře tři měsíce. S chozením to tedy logicky nebyla vůbec žádná sláva. Vzhledem k ranám osudu, které mě potkaly, se sice už nemám moc z čeho radovat, ale člověk nesmí ztratit

humor a nějakou tu chuť do života. Díky milým a starostlivým sestřičkám, které mi vždy ochotně pomůžou, a pravidelnému cvičení teď zvládám chůzi bez hůlky. Denně pravidelně chodím po zahradě a protahuji si končetiny a na rotopedu už mi zbývá jen deset kilometrů a budu v Praze!

Ve zdravém těle zdravý duch. Popravdě nečekal jsem, že mi podziměk života všem životním pohromám navzdory poplyne takto příjemně, se stromy nad hlavou a milými lidmi kolem.

Podle vyprávění pana Stanislava zapsala Jana Suchánková, dobrovolnice

PODĚKOVÁNÍ ZA PÉČI O RODIČE DOPIS DCERY KLIENTŮ NADĚJE

Vážení, vážení!

Dovolte, abych Vám jménem celé rodiny a nemalého kruhu přátel mých rodičů co nejsrdečněji poděkovala za Vaši laskavou péči, kterou jste v posledních letech poskytovali mé mamince a mému tatínkovi.

Přelom roku 2000/2001 znamenal počátek velmi těžkého a smutného období v našem životě – s nemilosrdnou rychlostí začala propuknout nemoc mého tatínka, k tomu se přidal následný složitý psychický neklid a nemoci mé maminky. Krátce řečeno – sesypal se nám svět. Rodiče, až do té doby dvě neúnavné číperky pilně pečující o zahrádku, cestující za vnuky, výletující, navštěvující divadlo, nevynechávající žádnou schůzku s kamarády – a najednou, během pár týdnů, si jejich zdravotní stav vyžadoval celodenní péči.

Kam se obrátit o pomoc? Kdo nám porozumí, rychle poradí a bez dlouhých výslechů, vyplňování formulářů a kroutění hlavou, proč že jsme už dávno nepodalí žádost?

A byla to tenkrát jako první paní vedoucí z Vašeho sdružení NADĚJE v Hapalové ulici – svým rychlým a hluboce lidsky chápavým způsobem se ujala nejprve mého tatínka a později i mé maminky.

A nezapomenu ani na okamžiky své vlastní vyčerpanosti, úzkosti a starosti o rodiče, nevěděla jsem, jak dál. Byly to dlouhé a těžké měsíce plné cestování, obstarávání léků, oblečení, řešení finančních problémů.

Nejenom mým rodičům, i mně samotné se dostalo péče a přívětivého zacházení od obětavého kolektivu sester v Řeckovicích.

Když tatínek zemřel a mamince, mezitím umístěné ve státním domově důchodců, se neuvěřitelně přitížilo a naše důvěra v budoucí péči o ni se ztrácela, rozhodla jsem se hledat u Vás, v NADĚJI, znovu záchranu.

A opravdu jsem ji opětovně našla; tehdy mne i maminku zachránila paní vedoucí z Domu pokojného stáří na Ptašinského ulici a její kolektiv.

Děkujeme za porozumění a trpělivost, se kterou jste doprovázeli naši maminku jejím neveselým stářím, nemocemi a smutkem duše, se kterými, kdysi tak bojovná, energická a neúnavná máma, už nechtěla bojovat.

Děkujeme Vám všem za Vaše pomocné ruce, podané v pravé chvíli.

H.R.

POBOČKA OTROKOVICE

Přípravná jednání k otevření **Domova pro děti a mládež se zdravotním postižením** v Otrokovicích v objektu bývalé školky začala již v roce 1992. Domov byl otevřen ve spolupráci s okresním úřadem ve Zlíně v lednu 1993. Svůj domov zde našly děti a mládež převážně s těžkým mentálním postižením, často v kombinaci s jiným zdravotním postižením.

V letech 1994 až 1995 byla ke staré budově přistavěna budova nová, která zvýšila kapacitu domova na 47 míst. Do historie domova zásadním způsobem zasáhly události z července 1997, kdy území Moravy postihly rozsáhlé povodně. 9. července 1997 dorazila povodňová vlna i do Otrokovic. Čtvrť Baťov a s ní i náš domov byly několik dní zatopeny vodou až do výše tří a půl metru. Po opadnutí vody, vyklizení a vyčištění objektu od bahna a jeho vysušení započala práce na obnově domova. Ta se za podpory mnoha sponzorů uskutečnila v rekordně krátkém čase, takže již po roce se mohli obyvatelé po několikerém stěhování vrátit zpět do nového, krásného domova.

Obnovený domov je moderním zařízením pro poskytování sociálních služeb

Dnes je v **Domě Naděje Otrokovice** 42 lůžek ve čtyřech odděleních rozdělených podle stupně postižení. Pod jednou střechou jsou poskytovány služby domova pro osoby se zdravotním postižením, týdenního stacionáře s osmi lůžky a denní stacionář pro sedm klientů. Klienti mohou využívat malý bazén pro plavání a rehabilitaci, tělocvičnu, místnost pro muzikoterapii nebo zahrady k pobytu venku.

Dům Naděje Otrokovice nabízí pomocnou ruku rodičům dětí s mentálním a kombinovaným postižením

Voda při povodních v roce 1997 zaplavila Domov až do výše 3,5 metrů

Pokoje jsou zařízeny tak, aby se v nich každý cítil dobře

Práce v dílně posiluje sebevědomí i soběstačnost

Součástí domova je též **sociálně terapeutická dílna**, která byla zřízena již v roce 1994. V dílně vyrábějí klienti výrobky z keramiky, šijí například polštáře, odlévají svíčky a vyrábějí další drobnosti. Od roku 2009 se činnost dílny výrazně rozšířila realizací projektu **Café Naděje**, což je projekt tréninkové kavárny, ve které se zdokonalují v pracovních schopnostech klienti s mentálním a kombinovaným postižením. Kavárna, která je umístěna v přízemí nového Domova pro seniory v Otrokovicích, nabízí nejen posezení u kávy, čaje nebo drobného občerstvení, ale také kulturní vystoupení, besedy a další akce.

Již od roku 2000 vedení domova připravovalo další projekt, a to projekt **chráněného bydlení**. Před původním záměrem postavit či koupit samostatnou budovu byla dána přednost nákupu jednotlivých bytů v panelovém domě. První dva byty jsme zakoupili v roce 2005, dnes je k dispozici bytů šest. Bydlí v nich jedenáct klientů, kteří se tímto způsobem integrují do běžné společnosti. Klienti, kteří své každodenní povinnosti zvládají pouze s podporou asistenta, mohou zároveň využívat služby sociálně terapeutické dílny, někteří však pracují v běžném zaměstnání. Účastní se také různých sportovních a společensko kulturních akcí, které jsou v domově připravovány pro všechny klienty i pro širokou veřejnost.

K 1.1.2010 byly v pobočce Otrokovice poskytovány následující služby:

Domov pro osoby se zdravotním postižením Otrokovice
Týdenní stacionář Otrokovice
Denní stacionář Otrokovice
Sociálně terapeutická dílna Otrokovice
Chráněné bydlení Otrokovice

Každý z nás potřebuje lásku a přátelství

Po třech týdnech začala voda opadat

Práce v kavárně Café Naděje integruje mladé lidi s handicapem plně do společnosti

Do společných akcí se všichni zapojují rádi (dramaterapie)

Výlety a rekreace umožňují poznání nových míst i lepší vzájemné poznání

Po opadnutí vody zbyla jen spoušť

VODA STOUPÁ - VYPRÁVĚNÍ O POVODNI V ČERVENCI 1997

Domov pro děti a mládež se zdravotním postižením NADĚJE zasáhla stejně jako ostatní objekty v Otrokovicích v místní čtvrti Bahňák začátkem července 1997 živelná pohroma. Několik dnů trvající deště nejdříve rozvodnily řeku Dřevnici, která Otrokovicemi protéká, a poté způsobily protržení hráze vodní nádrže v Tlumačově, což způsobilo v Otrokovicích katastrofu.

Dne 8. 7. 1997 byl v důsledku nepříznivých povětrnostních podmínek vyhlášen 3. stupeň povodňového ohrožení, který se týkal oblastí povodí řek Dřevnice a Moravy, ve kterých stojí i náš domov. Až do středy 9. 7. jsme doufali, že se dětem z našeho domova záplavy vyhnou. Přesto jsme byli ve stálém spojení s povodňovou komisí města Otrokovic. Současně jsme ustanovili naši vnitřní povodňovou komisi, v jejímž čele stanula oblastní ředitelka paní Kalivodová. Řízením všeho dění v domově byla pověřena vedoucí domova paní Ludvíčková, která společně s vedoucí vychovatelkou paní Šůstkovou a vrchní sestrou paní Záhoříkovou zajistila nepřetržité služby. I když v této době nebyly Otrokovice ještě přímo ohroženy, ve sklepních prostorách se už zvedala voda, a proto bylo nutné je vyklidit.

V noci z 8. na 9. 7. bylo kromě běžné služby v domově přítomno vedení domova a dva občané na civilní službě pro případnou pomoc. Ráno 9. 7. jsme zjišťovali situaci. Nic mimořádného se zatím nestalo. Lidé v okolí i naši pracovníci čerpali vodu ze sklepů, zvědavci si chodili prohlížet mírně rozvodněný Bělovský jez.

Těsně po poledni se začala zvedat voda v kanálech a poklopy vytékat ven. Okolí se začalo plnit vodou. Také v jedné části naší zahrady, která je níže položená, začala stoupat voda. Přesto jsme nikdo z nás necítili ohrožení. Během odpoledne jsme stále sledovali, jak voda stoupá. Když se voda neúprosně blížila k rohu budovy, připravili

jsme pytle s pískem a celý prostor budovy jsme jimi zaskládali. Během odpoledne se nám podařilo kontaktovat se s některými rodiči a dvacet dětí vrátit do rodin.

Od odpoledne stoupala voda v laguně mezi Tlumačovem a Otrokovicemi a hráz u Štěrковиště hrozila protržením. V té době začal personál domova se stěhováním části vybavení do 1. patra budovy. Nahoru jsme vynesli zejména drobnější věci a lehký nábytek. Přes veškerou snahu nebylo možné zachránit tolik, kolik bychom si přáli.

Ve večerních hodinách začala evakuace obyvatel z místní části Bahňák, protože voda začala přes hráz prosakovat a plnit vodní nádrž Štěrковиště, která se pomalu, ale jistě začala přelévát. Po 22. hodině večer byl paní Kalivodovou vydán příkaz

k evakuaci domova v co nejkratším termínu. Evakuace, při které jsme museli připravit samotné děti, ale také jejich nejnnutnější oblečení, léky a veškeré ostatní potřeby alespoň pro první hodiny, proběhla během půl hodiny. Zajistit jsme museli také dopravní prostředky pro převoz a náhradní ubytování. Po dohodě s krizovým štábem města Otrokovic se souhlasem ředitelky jsme děti převezli do Domu dětí a mládeže Sluníčko v Otrokovicích.

Základní převoz zajišťovali hasiči a policie, pomáhali zaměstnanci svými automobily, a dokonce několik zcela neznámých lidí nabídlo pomoc a společně převezli 26 dětí do nouzového bydlení. Ve čtvrtek 10. 7. byly čtyři nejmíce postižené děti umístěny na dětské oddělení nemocnice ve Zlíně.

Ve Sluníčku jsme od rána zajišťovali vše potřebné. K dispozici jsme dostali malou kuchyňku, kde jsme připravovali jídlo. Některé potraviny jsme si převezli z našeho domova, ale většinu jsme museli zajistit. S pomocí pobočky NADĚJE ve Zlíně,

Během odpoledne jsme stále sledovali, jak voda stoupá.

Charity Otrokovice a krizového štábu Otrokovice bylo vše potřebné ve velmi krátké době do Sluníčka přivezeno. Přestože podmínky nebyly zdaleka vyhovující, provoz se stabilizoval. I noc proběhla bez problému, v klidu.

Vedení NADĚJE se ihned spojilo s krizovým povodňovým štábem a zahájilo vlastní pomocnou akci na podporu všech otrokovických občanů. Z Prahy přijel kamion s pitnou vodou a s potravinami, jejichž distribuce se ujala paní ředitelka. NADĚJE se zapojila do aktivní humanitární pomoci.

V pátek 11.7. v odpoledních hodinách se situace v celých Otrokovicích velmi zkomplikovala. Pro nás nastal závažný problém ve chvíli, kdy v celém městě přestala téct voda. Protože bychom nesplnili základní hygienické potřeby dětí, vedení domova rozhodlo společně s krizovým štábem Otrokovice o dalším jejich přesunu. Byla nám nabídnuta možnost dočasného ubytování v Pomocné škole internátní ve Zlíně. V 15 hodin byl přistaven autobus, který děti i námi soustředěný materiál převezl do Zlína. Přesun proběhl bez problémů, vedení internátní školy bylo velmi vstřícné a přijalo nás s našimi dětmi velmi mile. Bylo zde ubytováno 24 dětí, dvě nejvíce postižené byly přemístěny do dětského centra na Burešově.

Vstup do zatopené části Otrokovic byl poprvé povolen 17.7.1997. Pohled na budovy domova byl skličující. Byly plně zatopeny do výše tří metrů, celá hospodářská část (kuchyň, prádelna, sklady, dílny) včetně ordinace byla téměř zničena. Katastrofálně vypadalo přízemí obou obytných budov, kde dosáhla hladina vody téměř prvního patra.

V pátek 25.7.1997 začaly práce na likvidaci škod a sanaci objektu. Ve velmi obtížných podmínkách byly za účasti zaměstnanců, vojáků i několika desítek dobrovolníků objekty vyklizeny, vystříkány vodou a ošetřeny proti plísni, která se velmi rozbuřila. Veškerý movitý majetek, nábytek, zbylé oblečení, lůžkoviny, hračky a ostatní vybavení bylo nutno zlikvidovat.

Téměř současně s likvidací následků povodně se začala organizovat akce na obnovu domova.

Bylo provedeno statické posouzení poškození, byl vypracován znalecký posudek rozsahu způsobených škod a bylo zahájeno jednání s pojišťovnami.

Děti byly do 25.8.1997 umístěny na internátní škole ve Zlíně. S koncem prázdnin nám začal problém, bylo nutno hledat další náhradní ubytování. Část dětí byla umístěna do rekreačního zařízení RESO ve Vizovicích, kde nám bylo pronajato celé podlaží rekreačního střediska včetně prostoru herny, jídelny a dokonce jsme měli po několik dní k dispozici i bazén. Protože ale prostory rekreačního zařízení nebyly bezbariérové, bylo sedm dětí s nejtěžším stupněm postižení umístěno v uvolněných prostorách v přízemí chráněného bydlení NADĚJE ve Zlíně. Děti, které byly dočasně v péči rodiny, se s výjimkou tří dětí vrátily zpět do NADĚJE.

V rekreačním středisku jsme ale nemohli přečkat zimu. Bylo nutno najít další, již čtvrté náhradní ubytování. Rozsah poškození domova byl následkem povodně tak značný, že návrat jsme předpokládali nejdříve na jaře příštího roku. Proto jsme zahájili intenzivní jednání s městem Zlínem o zapůjčení objektu bývalých jeslí v ulici Mostní ve Zlíně, který byl tehdy v majetku firmy Shoe Machines. Vedení města řešilo naši naléhavou situaci velmi vstřícně, objekt od majitele odkoupilo a NADĚJI zapůjčilo na dobu jednoho roku. Po nejnnutnějších opravách jsme se do tohoto náhradního ubytování nastěhovali koncem října 1997.

Téměř čtyřměsíční několikeré nouzové ubytování bylo u konce. Zásluhou dobré vůle, snahy a pomoci mnoha lidí byl pro našich 37 dětí v krátké době vytvořen dočasný domov, ve kterém jsme se opět všichni sešli a ve kterém jsme se těšili na to, až se přestěhujeme zpět do obnoveného domova v Otrokovicích.

Dramatickou dobu léta a podzimu 1997 zaznamenala 14.1.1998 paní Eva Ludvíčková, emeritní ředitelka domova v Otrokovicích

S koncem prázdnin nám začal problém, bylo nutno hledat další ubytování.

VRCHNÍ PŘI PŘÍPRAVĚ KÁVY PŘÍBĚH HONZY

Já jsem od dětství býval v Chomutově, kde mám doteď velkou rodinu. Potom mě mamka dala do dětského domova v Návojně u Nedašova. Odtud jsem přešel do domova ve Smolině, kde jsem chodil i do školy. Ze Smoliny se znám i s klukama z NADĚJE, kam jsem přešel po povodních v roce 1998.

Byl jsem na oddělení a docházel do dílny, kde jsem se učil pracovat s keramikou, vyrábět svíčky, tkát koberce a tak. Rád jsem chodil na prodeje našich výrobků, bavilo mě to, protože počítání mi nedělalo žádné problémy.

V roce 2006 jsem přešel z oddělení na byty, kde bydlím s kamarádem v garsonce, a za tu dobu jsem se naučil vařit – to mě moc baví, hospodařit s penězi, starat se o domácnost a taky starat se o sebe.

Chtěl jsem nějakou změnu, a tak jsem se v dílně přihlásil do cvičné kavárny, kde jsem se učil základy obsluhování – držení tácku, mluvit se s zákazníky, slušné chování, držení těla ...

Teď už obsluhuju opravdové zákazníky v naší kavárně Café Naděje na Baťově, udělal jsem si bar-manský kurz s certifikátem na míchané nápoje, jsem vrchní při přípravě káv, a to jak klasických (presso, vídeň, alžír, turek), tak i ledové kávy a frappé. A udělat zmrzlinové poháry je pro mne hračka.

Do budoucna bych chtěl jít pracovat jako zaměstnanec do klasické kavárny nebo restaurace, kde bych ukázal a využil všechno, co jsem se v dílně a kavárně naučil. Nebál bych se pracovat i na směny, protože vím, že mě tato práce baví.

*S Honzou příběh napsala Markéta Mrazíková,
pracovnice v sociálních službách*

ČLOVĚK NEMŮŽE MÍT VŠECHNO PŘÍBĚH HANIČKY

Jsem holka, vlastně teď už žena. Ale to si nějak moc neuvědomuji. Mám to tady v Otrokovicích ráda, jsem tu od prvního dne, kdy byl domov otevřen. Vždy tu byly hodné tety, které se o mne staraly. Rodinu mám taky, ale moc o nich nevím. Jednou za rok, na mé narozeniny, za mnou přijedou rodiče. Někdy s nimi přijede babička nebo sestra. Já je ale skoro neznám, a proto ani nevím, jak se mám při jejich návštěvě chovat.

Když mi bylo asi osm let, rozhodli se rodiče, že mě dají do jiného domova. Zdálo se jim, že je to tady příliš drahé, a to jim paní ředitelka ani neúčtovala všechno. Tety mě nastrojily do šatiček a já ani nevěděla proč. Potom přijel tatínek, vzal mě za ruku a chtěl mě odvézt. Plakala jsem, protože jsem ho vůbec neznala a tady jsem měla tolik kamarádů. Byla jsem ještě příliš malá a moc toho nevěděla. Paní ředitelka ještě s tátou mluvila a k mé radosti ho přemluvila. Byla jsem moc ráda, že jsem tady mohla zůstat. Ve svém pokojíčku, se svými tetami, s dětmi, na které jsem byla zvyklá, ve škole s paní učitelkou, prostě mezi lidmi, které mám moc ráda. To moje kamarádka Eliška takové štěstí neměla, tu rodiče odvezli.

Dnes jezdím na návštěvy k tetám, ale doma jsem nikdy nebyla. A vlastně ani nechci, rodina měla vždycky pocit, že je o něco obírám tím, že jsem. Že si nemohli nic dopřát a museli za mě platit. Maminka dokonce řekla, že proč bych měla jezdit na rekreaci, když ona kvůli mně také nemůže.

Přes všechno to špatné, co mi život dal do vínku, mi dal i hodně dobrého. Jsem tam, kde se mi líbí, mezi těmi, co mě mají rádi a věnují se mi. Jistě, že bych chtěla mít dobrou rodinu, kam bych jezdila na víkendy, ale člověk nemůže mít všechno a já jsem ráda za to, co mám.

*Příběh Haničky převyprávěla Radka Jurečková,
sociální pracovnice*

POBOČKA LITOMYŠL

Již v roce 1992 nabídla českoamerická rodina Plchova dům v Litomyšli k sociální práci s dětmi. Bývalá zemědělská usedlost byla majetkem několika Američanů, kteří ji zdělili po svých prarodičích. Pro zajištění prostředků na celkovou rekonstrukci domu vznikla Nadace pro opuštěné děti v Litomyšli, díky jejímž aktivitám se podařilo shromáždit potřebné finance. Samotné stavební práce spojené s přestavbou začaly v roce 1995. Po jejich dokončení se darovaný dům stal domovem pro dvě rodiny s dětmi v pěstounské péči. První rodina se do zrekonstruovaného domu nastěhovala v březnu a druhá v září 1997. Dnes mají Fikejsovi 7 dětí, z toho 4 v pěstounské péči, a Kubátovi, kteří v roce 2003 vystřídali rodinu Maroszovu, mají 10 dětí, z toho 8 dětí v pěstounské péči.

Díky obětavosti, nadšení a víře mnoha lidí se tento dům stal po rekonstrukci domovem pro opuštěné děti

Součástí domu je také středisko pro využití volného času dětí a mládeže. Slouží jednak pro integraci dětí z pěstounských rodin a jednak pro děti a mládež z celé Litomyšle. Středisko má pro svoji práci k dispozici klubovnu, malou tělocvičnu a zahradu. Děti a mladí lidé se pravidelně scházejí v rámci klubů, do kterých jsou rozdělení podle věku. V létě pro ně organizujeme tábory, v průběhu roku kromě pravidelných schůzek též víkendové akce, různé přednášky a další aktivity.

Středisko nabízí také službu hlídání dětí, která je určena pro maminky na mateřské dovolené, které si v době, kdy jsou jejich děti u nás ve středisku, mohou vyřídit různé úřední a jiné záležitosti.

Původní stav domu v ulici Matěje Kuděje

Rodina Fikejsova

Rodina Kubátova

Dům Naděje slouží také jako místo pro setkávání dětí z celé Litomyšle

Důležitou součástí práce ve středisku je přinášení dobré zprávy o našem Bohu a jeho lásce ke všem lidem. O to se starají dobrovolníci z Církve bratrské a dalších církví v Litomyšli, kteří v práci s dětmi pomáhají již od počátku.

V dubnu 2004 začalo svoji práci **středisko potravinové pomoci**. Středisko připravuje potravinové balíčky více než 120 potřebným rodinám z deseti měst Pardubického kraje a také dodává potravinovou pomoc dalším neziskovým organizacím v kraji.

K 1.1.2010 byly v pobočce Litomyšl poskytovány následující služby:

Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Litomyšl
Podpora pěstounských rodin v Domě Naděje Litomyšl
Středisko potravinové pomoci Litomyšl
Mateřské centrum Horní Cerekev (následující strana)

Karen Johnson Freeze
22. října 1945 - 19. března 2009

Američanka Karen Freeze byla vnučkou posledních českých majitelů domu. Díky její ochotě a jejímu úsilí se rozhodlo všech devět dědiců žijících v Severní Americe, darovat dům NADĚJI pro práci s dětmi

Veselé prostředí a veselé děti v klubovně

Letní tábory jsou příležitostí k vyzkoušení netradičních sportů

Dobrovolníci při přípravě balíčků pro sociálně slabé rodiny z Pardubického kraje

I v naší zemi jsou lidé, kteří potřebují naši potravinovou pomoc

STŘEDISKO HORNÍ CEREKEV

Mateřské centrum v Horní Cerekvi na Vysočině funguje již od roku 2004. Od 1. ledna 2007 se stalo součástí NADĚJE. Mateřské centrum organizuje v průběhu celého roku kromě pravidelných setkání maminek s dětmi také mnoho dalších akcí. Je to zejména výtvarně-tvořivý kroužek, hudebně-rytmický kroužek, výuka angličtiny a němčiny, počítačový kurz, baby plavání nebo nácvik a realizace divadelních představení. Pravidelné jsou také přednášky a konzultace s odborníky z různých oblastí. Nechybějí ani výlety a jednorázové akce jako např. karnevaly, oslavy Vánoc, Velikonoc, Dne dětí, dne maminek apod. A to vše s nadšením a s cílem zapojit maminky na mateřské dovolené do aktivního života.

Mateřské centrum umožňuje maminkám, ale také tatínkům naplnění jejich potřeb seberealizace, posílení vzájemné spolupráce a pocitu sounáležitosti, umožňuje přístup k informacím, vzdělávání, kvalitnímu a účelnému využití volného času, a tím zabraňuje jejich sociálnímu vyloučení. Aktivita mateřského centra pomáhají maminkám snáze se navrátit na trh práce po mateřské dovolené, pomáhají v lepší orientaci ve společnosti a v neposlední řadě se podílejí aktivní účastí na životě komunity města Horní Cerekev a jeho okolí.

Školní družina slouží dopoledne mateřskému centru

Výtvarná činnost je jednou z pravidelných aktivit Mateřského centra

Zájezd na dětské divadelní představení

Pobyt ve vodě je přínosem pro tělo i pro duši

Zázemí mateřského centra je v základní škole

POBOČKA ČESKÁ TŘEBOVÁ

V roce 1997 vypsalo město Česká Třebová výběrové řízení na provozování sociálních a správcovských služeb v domě se sociálními byty na sídlišti Borek. NADĚJE toto výběrové řízení vyhrála a tím začala v březnu 1997 naše práce v České Třebové.

K původnímu domu, ve kterém je 53 malometrážních bytů, přistavělo v roce 1998 město dům nový. V tomto novém domě našly ubytování rodiny z místní části Benátky, které při povodních v roce 1997 přišly o své domky.

V obou domech bydlí většinou rodiny s dětmi, kterým hrozí sociální vyloučení. Proto se naše činnost zaměřuje zejména na práci s dětmi. Upravili jsme pro ně suterénní klubovnu, ve které probíhají pravidelné schůzky. Děti, kterých bydlí v domech okolo osmdesát, zde mají možnost navštěvovat taneční kroužek, organizujeme pro ně různé výlety, besídky, přednášky a sportovní aktivity. Každoročně pořádáme také u veřejnosti velmi oceňovanou akci „Uklid' svoje sídliště“. Důležitou součástí práce s dětmi je i doučování a pomoc s domácími úkoly.

Naši pomoc často vyhledávají také dospělí obyvatelé domů. Pomáháme jim při vyřizování úředních i osobních záležitostí a dětem i dospělým se snažíme poukazovat na tradiční křesťanské morální a duchovní hodnoty.

Vznikem pobočky v České Třebové začala v NADĚJI nová etapa, a to práce s rodinami ohroženými sociálním vyloučením, které bydlí v obecních bytech nebo ubytovacích zařízeních. Na základě dobrých referencí a zkušeností s naší prací v České Třebové jsme tuto službu začali v pozdějších letech poskytovat také ve Vysokém Mýtě, v Plzni, v Písku, v Litoměřicích, v Roudnici nad Labem a v Liberci.

K 1.1.2010 byly v pobočce Česká Třebová poskytovány následující služby:

Terénní program Česká Třebová

Služebna jako základna pro naši práci je součástí panelového domu na sídlišti Borek

Po výstavbě nového domu se naše služby rozšířily

Suterénní klubovna pro práci s dětmi je často k prasknutí

Každoročně organizujeme úklid sídliště, na kterém se podílejí zejména jeho obyvatelé

Na výletech do přírody se dětem ze sídliště vždy velmi líbí

POBOČKA PLZEŇ

V roce 1998 vyhlásil Magistrát města Plzně výběrové řízení na poskytování sociálních služeb v domě v Železniční ulici. Město dům rekonstruovalo jako náhradní ubytování pro vystěhované nájemníky z obecních bytů, kteří porušují pravidla nájemních smluv (nejčastěji neplacením nájemného nebo porušováním domovního řádu). Městem vyhlášené výběrové řízení jsme vyhráli, a tak v listopadu 1998 zahájila činnost pobočka Plzeň.

Dnes v domě kromě nájemníků z obecních bytů ubytováváme v případě volné kapacity také rodiny, které se ocitly v sociální nouzi tím, že ztratily bydlení i z jiných důvodů. V současné době bydlí v domě patnáct rodin, což je okolo osmdesáti osob. Cílem naší činnosti je omezit sociální vyloučení ubytovaných rodin, případně mu úplně zabránit. Proto poskytujeme sociální, pracovní, právní a především dluhové poradenství, pomáháme při řešení rodinných a sousedských vztahů, při hledání zaměstnání a při vyřizování sociálních dávek. Sociální pracovníci dbají zejména na to, aby klienti získali pravidelné příjmy, ze kterých by mohli platit nájem, zdravotní pojištění i případné dluhy, a posilují jejich motivaci k získání ztraceného vlastního bydlení.

Děti malují to, po čem nejvíc touží: domov, lásku, úsměv... (Zuzka, 8 let)

Střecha nad hlavou je jednou ze základních podmínek pro důstojný život

Zahradní párty s dětmi a rodiči k zakončení školního roku

Součástí oslav 10. výročí založení pobočky v roce 2008 byl i dětský den

Protože přibližně polovinu z ubytovaných osob tvoří děti, již od počátku činnosti věnujeme velkou pozornost právě jim. V přízemí domu jsou pro ně zřízeny klubovny, ve kterých pořádáme různé hry, soutěže, pohybové a hudební aktivity. Pro děti také organizujeme různé výlety, návštěvy divadelních představení nebo výstav a jiné akce. Pravidelně v létě pořádáme i letní tábor. Důraz kládeme na vzdělávání dětí. Školákům nabízíme pomoc s domácími úkoly a doučování a předškoláky připravujeme na vstup do školy.

V roce 2006 byla v prostorách domu zřízena velmi potřebná azylová lůžka pro ženy. Postupnými stavebními úpravami se podařilo vybudovat 10 lůžek s hygienickým zázemím a kuchyňkou pro ženy, které z nejrůznějších důvodů ztratily střechu nad hlavou.

K 1.1.2010 byly v pobočce Plzeň poskytovány následující služby:

Azylový dům pro ženy Plzeň
Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Plzeň
Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi Plzeň
Dobrovolná práce s neorganizovanými dětmi v Nýrsku

Volný čas tráví děti nejen v klubovně, ale i na hřišti

Azylový dům pro ženy umožňuje nový start do života

Dobrovolná práce s dětmi přináší užitek celé společnosti

STŘEDISKO NÝRSKO

Ve středisku v Nýrsku probíhá již od roku 1992 dobrovolná práce s dětmi a pastorační a misijní činnost (vyučování, duchovní péče, prodej křesťanské literatury). Pro děti organizujeme víkendové akce, v létě tábory. Nabízeno je promítání video a audio pořadů a čtení knih.

POBOČKA JABLONEC NAD NISOU

V průběhu roku 1998 probíhala jednání s městem Jabloncem nad Nisou, jejichž výsledkem bylo otevření azylového domu v prosinci 1998. V městském domě v Podhorské ulici našlo ubytování 18 mužů bez domova. V roce 2000 bylo v prostorách domu otevřeno také denní centrum a noclehárna.

V roce 2006 realizovalo město projekt Spolkového domu, ve kterém nám nabídlo prostory pro kanceláře a činnost poradny. Po přestěhování kanceláří se v domě v Podhorské ulici uvolnily prostory, ve kterých vznikla velmi potřebná lůžka pro ženy.

Co bude dál?

V současné době je kapacita azylového domu dvanáct lůžek pro muže a osm lůžek pro ženy, kapacita noclehárny dvanáct lůžek pro muže a osm lůžek pro ženy. Všem klientům je kromě ubytování, hygieny a základní stravy nabízena též pomoc při hledání zaměstnání i řešení ostatních osobních problémů a samozřejmě též duchovní a pastorační péče.

Nenápadný dům v Jablonci nad Nisou má význam nejen pro jeho obyvatele

Vypít si čaj v klidu a v teple není pro všechny z nás samozřejmostí

V Domě Naděje se konají pravidelné biblické hodiny

Ve Spolkovém domě začala v roce 2006 pracovat poradna pro klienty Probační a mediační služby. Poradna volně navazuje na dřívější činnost postpenitenciární poradny.

V roce 2006 se služby pro bezdomovce v Jablonci a okolí rozšířily též o službu terénního programu – streetworku. Terénní pracovník aktivně vyhledává lidi bez domova, kteří přežívají „na ulici“, informuje je o možnosti využití našich zařízení a motivuje je k znovuzačlenění do běžného života.

Na jaře 2009 se kapacita azylového domu rozšířila o 6 lůžek ve 3 bytech v Liberci, které slouží jako následné a tréninkové bydlení s částečným dohledem a sociálním poradenstvím. Tyto byty nám poskytlo do nájmu město Liberec.

V říjnu 2009 jsme začali ve spolupráci s městem realizovat další projekt, a to projekt terénní služby v sociálně vyloučených a rizikových lokalitách v Jablonci nad Nisou. Lidem bydlícím v těchto lokalitách nabízíme pomoc formou sociálně-právního poradenství, asistence při jednání s úřady a dalších potřebných činností. Jako zázemí pro terénní pracovníky nám město pronajalo přízemní prostory v domě ve Skřivánčí ulici.

V letech 2000 až 2001 byl v Jiřetíně pod Bukovou v okrese Jablonec nad Nisou realizován projekt domu na půli cesty pro osoby po výkonu trestu. Objekt domu jsme měli pronajatý od továrny De-toa, ve které klienti nacházeli pracovní uplatnění. I přes bezproblémový provoz se nám nepodařilo překonat nepříznivou atmosféru v obci, což byl hlavní důvod ukončení tohoto projektu.

K 1.1.2010 byly v pobočce Jablonec nad Nisou poskytovány následující služby:

Nízkoprahové denní centrum Jablonec nad Nisou
Noclehárna Jablonec nad Nisou
Azylový dům Jablonec nad Nisou
Terénní program Jablonec nad Nisou
Terénní program Jablonec nad Nisou – Skřivánčí
Odborné sociální poradenství Jablonec nad Nisou

Úsměv na tváři našich klientů a klientek je pro nás největší odměnou

V našich noclehárnách dbáme na čistotu a příjemné prostředí

K Vánocům patří i společné jídlo

Přízemní prostory domu ve Skřivánčí ulici slouží jako zázemí pro terénní pracovníky

NEVZDALA TO PŘÍBĚH PANÍ JANY

Paní Jana žila jako kterákoli jiná žena středního věku. Měla rodinu, dvě dcery, práci, kterou dělala ráda, a samozřejmě přijatelné ubytování.

Celý její život by z pohledu veřejnosti mohl působit jako běžný život jedné české rodiny bez mimořádných výkyvů nahoru a dolů až do okamžiku, kdy přišla o zaměstnání. Od této chvíle se zdálo, že se pohybuje v nějakém špatném snu, ze kterého se určitě brzy probudí. Ale sen to nebyl.

Jistoty, které do té doby měla, najednou ze dne na den byly pryč. Hlavním problémem byl fakt, že žila v podnájmu u svého dočasného zaměstnavatele. A tak ztráta zaměstnání nebyla jedinou ztrátou v jejím životě. Nepřipravena zůstala nejen bez práce, ale i bez střechy nad hlavou.

Paralyzovaná svou současnou situací a neschopností sehnat ihned nové zaměstnání a ubytování, začala hledat úlevu v alkoholu.

V této době vyhledala paní Jana poprvé naše služby. Nešťastná, zlomená, bez naděje na jakoukoli změnu. Toto řešení jí nabídl praktický lékař, u kterého se léčila. Jakmile se u nás stabilizovala, začala svou situaci řešit. Na doporučení sociálních pracovníků vyhledala lékařskou péči a podstoupila protialkoholní léčbu. Vzhledem k tomu, že nebyla závislá na alkoholu delší čas, léčba proběhla úspěšně a paní Jana byla schopná zařadit se opět do společnosti.

Její další krokem bylo vyřízení všech dokladů a následně hledání přijatelného zaměstnání. Prvo-

počátky nebyly snadné. Krátkodobé brigády však střídaly brigády dlouhodobé a pak přišla i nabídka na částečný pracovní úvazek. I zde však narážela na nesnáze. Nyní to bylo stigma, které dostávají všichni obyvatelé azylových domů. Pro zaměstnavatele byla zkrátka bezdomovec. Nebylo rozhodující, že chodí vždy čistě oblečená, chová se slušně apod. Prostě byla bezdomovec. Výsledkem toho byl ukončený pracovní poměr. Oficiální znění výpovědi znělo „výpověď pro nadbytečnost“. Neoficiální verze však byla, že zaměstnavatel odmítal zaměstnávat „bezdomovkyni“.

Paní Jana, sice zklamaná, svůj boj však nevzdala a začala hledat další zaměstnání. Podařilo se. Pak už jen zbývalo šetřit, aby bylo na zaplacení kauce do podnájmu a přijatelný podnájem. Nyní je již rok zaměstnána, pracuje jako kuchařka a bydlí v podnájmu.

V našem zařízení se s ní setkáváme jen o Vánocích, kdy přinese plný plech koláčů, aby zpříjemnila tyto svátky všem lidem, kteří doposud neměli možnost zařadit se zpět do společnosti.

Život paní Jany je něčím, co se může ze dne na den stát komukoli z nás. Ona svůj život opět i přes nepřízeň osudu „nastartovala“. Kéž by tuto šanci mohli dostat všichni ostatní uživatelé azylových domů, kteří touží změnit svůj život!

*Příběh podle vyprávění paní Jany zapsala
Lenka Špringlová, sociální pracovnice*

Jistoty, které do té doby měla, najednou ze dne na den byly pryč.

PŘÍBĚH KLIENTA AZYLOVÉHO DOMU

PŘÍBĚH PANA JOSEFA

Do našeho zařízení přišel v roce 2002 ve velmi zoufalém a zuboženém stavu. Jeho život se odvíjel jako život většiny lidí. Chodil do zaměstnání a žil v podnájmu.

Do jeho života však zasáhla nemoc v podobě mozkové příhody a ta mu život obrátila zcela naruby. Z muže, který byl v plné síle a pracoval, se stal invalida odkázaný na pomoc druhých. Po mozkové příhodě ochrnul na polovinu těla a i přesto, že se mohl nadále pohybovat a relativně dobře fungovat, pro zaměstnavatele byl již nepřijatelný.

K mozkové příhodě se rovněž přidala epilepsie a ta byla tou poslední kapkou. Zaměstnat invalidu po mozkové příhodě by možná bylo ještě trochu přijatelné. Ale zaměstnat člověka, u kterého si nikdy nemůžete být zcela jisti tím, kdy dostane záchvat a co se v tom čase odehraje a jaké škody způsobí, je již zcela nepřijatelné. A tak život muže ve středních letech „skončil“.

Se svou situací se nedokázal vyrovnat. Chtěl pracovat, protože byl na to zvyklý, ale již nemohl. Nyní byl závislý na sociálních dávkách a vyhlídka na změnu byla téměř nemožná.

Po jeho nástupu do našeho zařízení jsme se pokusili vyřídit panu Josefovi invalidní důchod. Byl mu přiznán částečný ve výši cca 4.000 Kč. Jeho příjem byl vyšší, než je životní minimum, a tak na žádné další sociální dávky neměl nárok. Co k tomu dodat! Je vůbec možné, aby člověk v současné době přežil s touto částkou?

A tak následoval chvíli marný boj a potom únik k alkoholu. V okamžiku, kdy se opil, nemusel o ničem přemýšlet.

Je vůbec východisko z takové situace? Situace, kterou v naší zemi prožívá mnoho lidí, a důvod, proč nekončí v azylových domech, je snad jen jeden. Mají milující rodinu, která se o ně postará. Ale co ti, kterým byl tento „dar“ odepřen? Děti z dětských domovů a další? Jediné východisko, jak se dostat z takové situace, ve které se ocitl pan Josef, je láska. Láska v jakékoli podobě. Když není člověk milován, nemá ani smysl žít. Proto tu žijeme, jsme. Je jedno, je-li to láska partnerská, rodičovská, mateřská či mezi přáteli, ale musí tu být. Jinak člověk ztrácí smysl života a velmi často utíká k alkoholu a podobným praktikám.

Život pana Josefa se začal ubírat šťastným směrem. Objevila se zde stará láska a on měl zase pro co žít. S naším zařízením se rozloučil o dva roky později. Nyní žije se svou družkou již pět let v podnájmu a působí velmi spokojeně. Žije důstojným životem muže, který většinu svého života pracoval. Nyní sice pracovat nemůže, ale ze dvou příjmů, jeho invalidního důchodu a příjmu družky, již lze zaplatit slušný podnájem.

Ale co ti ostatní, kteří zůstanou sami? Vážně nemají žádné zastání, aby mohli svůj život dožít důstojně, a tak jsou odkázáni pouze na služby azylových domů? Na život bezdomovce?

*Příběh podle vyprávění pana Josefa zapsala
Lenka Špringlová, sociální pracovnice*

Nyní byl závislý na sociálních dávkách a vyhlídka na změnu byla téměř nemožná.

POBOČKA MLADÁ BOLESLAV

Po velmi vstřícných jednáních s městem bylo na podzim roku 1999 otevřeno středisko v Mladé Boleslavi ve Štyrsově ulici. V přízemí pavlačového domu vzniklo rekonstrukcí, kterou provádělo na své náklady město, denní centrum pro bezdomovce a noclehárna. Dalšími stavebními úpravami byla v roce 2006 noclehárna rozšířena též o lůžka pro ženy, čímž se její kapacita zvýšila na 16 míst.

Středisko nabízí kromě ubytování i stravování, hygienické zázemí, základní sociální poradenství a duchovní a pastorační péči. Každoročně se klienti těší také na vánoční a jiné programy, které pro ně připravujeme.

Teplé jídlo patří k základním potřebám člověka

V prvních letech provozu střediska jsme naše služby nabízeli i dětem z romských rodin z domu a jeho okolí

Od roku 2002 doplňuje nabídku služeb pro bezdomovce terénní program – streetwork. Cílem všech poskytovaných služeb je návrat našich klientů do běžného života, proto klademe důraz na pomoc při hledání a udržení zaměstnání.

K 1.1.2010 byly v pobočce Mladá Boleslav poskytovány následující služby:

Nízkoprahové denní centrum Mladá Boleslav

Noclehárna Mladá Boleslav

Terénní program Mladá Boleslav

Přízemí domu ve Štyrsově ulici slouží lidem bez domova již více než 10 let

Noclehárna je jednoduše, ale pěkně a vkusně zařízená

Koncem devadesátých let byla součástí našich služeb také práce s dětmi z domu

Terénní pracovník přichází za lidmi do jejich „obydlí“

VYHOZEN Z VLASTNÍHO DOMU

PŘÍBĚH PANA JAROSLAVA

Pan Jaroslav je svobodný, pochází z neúplné rodiny. Žil pouze s matkou a dvěma sourozenci. Pracoval jako pomocný dělník v zahradnictví.

V roce 1999 utrpěl při dopravní nehodě zranění kolena, několik měsíců proležel v nemocnici a byl mu přiznán částečný invalidní důchod. Po smrti matky žil v jejím bytě sám. Kvůli zvyšujícímu se nájemnému si vzal do bytu podnájemníka, který mu byt devalvoval, kradl a nakonec ho z bytu na konci roku 2003 vyhodil.

Pan Jaroslav se uchýlil do staré neobydlené vily na konci města a požádal si o přidělení bytu. Po dvou letech neustálých žádostí mu sociální pracovnice slíbila, že byt do dvou měsíců dostane, a odvezla ho v březnu 2005 do střediska NADĚJE v Mladé Boleslavi. Byt však nikdy nedostal.

Během pobytu ve středisku se panu Jaroslavovi výrazně zhoršoval zdravotní stav. Po roce pobytu mu byla diagnostikována nezhoubná forma leukémie. Ani toto však nebyl dostačující argument pro získání sociálního bytu. Pan Jaroslav měl jisté problémy i se soužitím s ostatními klienty. Několikrát byl přepaden, okraden o doklady, peníze apod., což mu samozřejmě způsobovalo další komplikace. Po třech letech ve středisku byl vyčerpaný, ve velmi špatném psychickém i fyzickém stavu. Podle doporučení lékaře by vše vyřešilo samostatné klidné bydlení s vyhovující dietní stravou, pravidel-

nou hygienou a dohledem. K řešení situace však nepomohlo ani oslovení pečovatelské služby, ani žádost o přijetí do domova důchodců v místě trvalého bydliště.

Jako jediné řešení se ukázalo nechat klienta vyšetřit psychologem a následně psychiatrem. Toto vyšetření se ukázalo jako klíčové, díky němu si pan Jaroslav znovu požádal o invalidní důchod. Za asistence pracovníka střediska NADĚJE a s veškerou dokumentací se podařilo u posudkové komise získat plný invalidní důchod v dostatečné výši.

V tomto okamžiku bylo nereálné, aby dál pobýval u nás ve středisku.

Proto jsme oslovili ústav sociální péče v místě jeho trvalého bydliště. Žádost byla přijata, pan Jaroslav byl však upozorněn na čekací dobu minimálně jeden rok. Avšak již po dvou měsících přišla zpráva o jednom volném místě. A tak jsme se hned druhý den dostavili k přijímacímu pohovoru. Panu Jaroslavovi se v domově velmi zalíbilo, chtěl okamžitě zůstat a ještě tentýž den se ubytoval.

Podle informací od paní ředitelky domova je pan Jaroslav šťastný, spokojený a jeho zdravotní stav se výrazně zlepšil. Celé dny vyšívá, čte a stará se o zahradu.

Příběh pana Jaroslava zapsala Ivona Horáková, vedoucí pobočky

Po roce pobytu mu byla diagnostikována nezhoubná forma leukémie.

POBOČKA PÍSEK

V průběhu roku 2001 probíhala jednání s městem Písek o otevření nové pobočky v Písku. Město nás pozvalo ke spolupráci při zajištění sociální práce v bytovém městském domě ve **Svatoplukově** ulici, ve kterém bydlí obyvatelé ohrožení sociálním vyloučením, z velké části romské rodiny s dětmi.

V říjnu 2001 začala samotná práce v rodinách a stejně jako v jiných obdobných programech jsme zároveň začali i práci s dětmi.

V roce 2003 se naše činnost v Písku rozšířila do objektu v příměstské části **Purkratice**. Tato lokalita je vzdálena několik desítek minut chůze od samotného města. V částečně rekonstruovaném objektu je třináct tzv. holobytů s hygienickým zázemím společným pro více rodin.

Dům v Purkraticích

Naše práce v obou střediscích je zaměřena na prevenci úplného sociálního vyloučení rodin i jednotlivců, a to prostřednictvím poradenství v oblasti sociální (pomoc při vyřizování sociálních dávek), pracovní (pomoc při hledání a udržení zaměstnání), právní a také v ostatních osobních problémech (zejména v otázkách mezilidských vztahů). Zaměřujeme se také na poradenství v oblasti úvěrů a půjček, protože zadluženost je častým problémem našich klientů. Snažíme se předejít ještě většímu zadlužování a v důsledku toho také ztrátě bydlení. Velkou pozornost věnujeme také udržování čistoty a pořádku v okolí středisek.

Naše služby nabízíme obyvatelům domu ve Svatooplukově ulici

Připravili jsme také zpívání na sídlišti Dukla

Práce s dětmi je v popředí našeho zájmu (dětský den v Purkraticích)

Druhým pilířem práce ve střediscích ve Svatoplukově a v Purkraticích je práce s dětmi především předškolního věku. Připravujeme pro ně různé sportovní aktivity, kulturní a poznávací akce, soutěže a v létě zotavovací akce. Významnou aktivitou je také pomoc s přípravou na vstup do prvního ročníku základní školy.

Třetím střediskem písecké pobočky je středisko na **Nábřeží 1. máje**, které bylo otevřeno v dubnu 2003. Činnost je zde zaměřena výhradně na práci s dětmi. Prostory střediska v přízemí činžovního domu jsou vhodně upraveny pro aktivity nízkoprahového klubu. Výhodná je také poloha střediska v blízkosti sídliště, na kterém bydlí velký počet převážně romských rodin. Tak jako ve střediscích ve Svatoplukově a v Purkraticích pro děti organizujeme různé soutěže, hry, výlety a jiné volnočasové aktivity (např. taneční kroužek, kroužek vaření, fotografický kroužek, hra na hudební nástroje apod.). Nezapomínáme ani na pomoc s přípravou do školy. Činnost pobočky je také vhodně prezentována prostřednictvím výstav výtvarných prací dětí.

Ve středisku na Nábřeží je kromě práce s dětmi realizován i terénní program. Aktivity začaly na začátku roku 2007. Cílem je opět prevence sociálního vyloučení u občanů, kteří se dostali do sociální, společenské či hmotné nouze. Pracovníci službu neposkytují v jedné lokalitě, jako je tomu ve střediscích Purkratice a Svatoplukova, ale nabízejí služby široké veřejnosti města Písku. Největším problémem, se kterým se v rámci této služby setkáváme, jsou dluhy a exekuce.

V polovině roku 2009 získala pobočka Písek finanční prostředky z Evropského sociálního fondu pro činnost ve střediscích Purkratice a Svatoplukova. Díky této podpoře mohlo v listopadu 2009 přímo v centru města vzniknout nové středisko **U sadů**. Sem byl převeden terénní program, který byl dosud ve stísněných prostorech střediska Nábřeží. Středisko od listopadu 2009 nabízí terénní program zaměřený na občany ohrožené sociálním vyloučením.

K 1.1.2010 byly v pobočce Písek poskytovány následující služby.

Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Písek – Nábřeží
Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi Písek – Svatoplukova
Terénní program Písek – Purkratice
Terénní program Písek – Nábřeží (dnes ve středisku U sadů)

Prostory v domě na Nábřeží 1. máje slouží pro činnost dětského klubu

Pomoc s domácími úkoly je důležitou součástí práce s dětmi

Taneční kroužek vystoupil i v Českém Krumlově

POBOČKA VSETÍN

Po jednáních s městem Vsetínem jsme v květnu 2002 převzali od města denní stacionář pro děti s mentálním a tělesným postižením. Stacionář s kapacitou 22 míst nabízí sociální, výchovné, rehabilitační a aktivizační služby dětem a mladým lidem se zdravotním postižením ve věku od 3 do 35 let. Pro svou činnost máme k dispozici část budovy ve funkcionalistickém stylu v **Kobzáňově** ulici. Každoročně pro děti pořádáme výlety, zahradní a vánoční slavnosti a mnoho dalších akcí. Velkou pozornost věnujeme vzdělávání, které probíhá ve spolupráci se Speciální školou ve Vsetíně.

V roce 2003 jsme od města převzali druhou službu, a to stacionář pro mládež se zdravotním postižením, který sídlí v domku v místní části **Rokytnice**. Denní stacionář poskytuje své služby dvaceti klientům. Stejně jako v Kobzáňově ulici i v Rokytnici klademe důraz na individualitu každého klienta, využíváme například arteterapii, fyzioterapii a canisterapii s vlastním psem labradorem. Klienti se také aktivně zapojují do kulturních akcí ve městě a okolí. Středisko v Rokytnici uspořádalo již řadu výstav výtvarných prací, klienti se účastní řemeslných jarmarků a dalších akcí. Klienti nastudovali a úspěšně předvedli divadelní představení „O vysloužilém vrabci“ a v roce 2008 se zapojili do oslav 700. výročí založení města Vsetína. Součástí pestré palety činností ve stacionáři jsou i zahradní slavnosti, rekreační a léčebné pobyty, výlety a sportovní aktivity.

Od dubna 2005 se činnost ve Vsetíně rozšířila o další službu, kterou je osobní asistence dvěma těžce zdravotně postiženým klientům v jejich domovech.

Již od roku 2005 město Vsetín plánuje celkovou rekonstrukci objektu v Kobzáňově ulici. Proto již od tohoto roku probíhají jednání o možném přestěhování našeho denního stacionáře do jiných prostor. V současné době připravujeme projekt rekonstrukce objektu stacionáře v Rokytnici s cílem spojení obou středisek. Cílem je vytvořit zázemí pro zvýšení efektivity, kvality a rozvoje služeb.

K 1.1.2010 byly v pobočce Vsetín poskytovány následující služby:

Denní stacionář Vsetín – Kobzáňova

Denní stacionář Vsetín – Rokytnice

Osobní asistence Vsetín

Prostory denního stacionáře se nacházejí v objektu funkcionalistické školky v Kobzáňově ulici

Anička ve speciálním chodítku ráda maluje

Na anděla i Mikuláše se děti velmi těšily

Domek v místní části Rokytnice slouží pro činnost denního stacionáře

Pracovní terapie pomáhá rozvíjet dovednosti mladých lidí

POBOČKA LITOMĚŘICE

Činnost pobočky Litoměřice začala v říjnu 2003, kdy nás město Litoměřice oslovilo s nabídkou spolupráce při poskytování sociálních služeb v objektu v Želetické ulici. Původní záměr města při rekonstrukci objektu byl vystěhovávat do něho nájemníky z obecních bytů, kteří dlužili městu za nájemné. Tento zřejmý záměr přiměl většinu dlužníků svou situaci řešit, proto město rozšířilo okruh obyvatel o rodiny, které se ocitly v krizové situaci.

Zejména rodiny s dětmi potřebují v krizových situacích naši pomocnou ruku

Práce s rodinami se zaměřuje na pomoc při zajištění základních funkcí rodiny, zejména na výchovu a vzdělávání dětí. U dospělých pak klademe důraz na hledání a zajištění návazných služeb a pracovních příležitostí.

V domě bydlí spolu s rodiči také mnoho dětí, proto přirozeně velkou pozornost věnujeme právě jim. Je pro ně zřízen klub Archa, ve kterém probíhá pravidelná činnost zaměřená zejména na volnočasové aktivity. Hlavní náplní je doučování školních předmětů, poznávání přírody a okolí, kde děti žijí, návštěvy kulturních akcí a samozřejmě již tradiční letní tábor. Posláním klubu je, aby děti získávaly trvalé životní hodnoty, dobrý vztah ke škole i k lidem ve svém okolí.

Klub Archa organizuje pro děti mnoho různých akcí

Děti se vždy celý rok těší na letní tábor

Klubovna je místem setkávání i her dětí s rodiči

Důležitou součástí domu je od jeho vzniku také azylový dům pro ženy s aktuální kapacitou 18 lůžek. Ženy se ocitají bez střechy nad hlavou z nejrůznějších příčin, i když v daleko menší míře než muži. Mají také větší schopnost znovu se zapojit do běžného života, najít si práci a komerční bydlení. Snahou sociálních pracovníků je právě toto znovuzачlenění, pomoc při vyřizování dokladů, sociálních dávek, při hledání zaměstnání, bydlení či návazných služeb. Díky výborné spolupráci s městem jsme v roce 2008 získali startovací byt. Zde mohou bydlet ženy, které úspěšně spolupracují při řešení své složité situace.

V roce 2006 zasáhly město Litoměřice a okolí rozsáhlé povodně. V přízemí domu v Želetické ulici stoupla hladina vody až do výše 1,5 metru. Proto byli po dobu 20 dní všichni klienti z domu ubytováni v náhradních prostorách v litoměřických kasárnách. Pomoc zde byla poskytována i vytopeným rodinám ze širokého okolí. I v těchto krizových podmínkách se podařilo pokračovat v sociální práci s klienty a stejně jako ve dnech klidných jim přinášet naději, kterou nám všem nabízí náš dobrý Bůh.

Také v litoměřické pobočce má své důležité místo misijní program. Pravidelně jsou zde připravené biblické chvílky a do zařízení dochází sloužit i několik kazatelů. Společně jsou připravovány oslavy důležitých křesťanských svátků a o těch vánočních ani zde nezůstává nikdo sám. S misijní činností hojně pomáhá také místní baptistický sbor, do kterého jsou zváni zájemci o pravidelné Bohoslužby.

K 1.1.2010 byly v pobočce Litoměřice poskytovány následující služby:

Azylový dům pro ženy Litoměřice
Terénní program Litoměřice
Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi Litoměřice

Vzájemná podpora klientek azylového domu

Všichni obyvatelé domu museli být při povodních v roce 2006 evakuováni

Ani v nouzovém ubytování při povodních v litoměřických kasárnách jsme neztráceli naději a optimismus

CO SE TO STALO S MÝM ŽIVOTEM?

PŘÍBĚH PANÍ MARIE

A najednou byla u nás - v azylovém domě. Co se stalo s jejím životem, proč přišla, přímo z ulice? Vždyť ani sama se ještě nestačila vzpamatovat z toho, jak se její život změnil.

Paní Marie si snad jako mnohá jiná žena nikdy nepřipustila, že by mohla skončit v azylovém domě. Tato milá a usměvavá paní vždy žila běžný život - měla manžela a práci, která ji bavila. Ačkoliv paní Marie absolvovala pouze základní školu, díky své pracovitosti se vypracovala z dělnice třídící ovoce až na vedoucí prodejny. Těžko říci, proč nakonec manželství nevyšlo. Paní Marie už se do minulosti nevrací. Neboť tato paní má nyní tu vlastnost většiny optimistů dívat se raději dopředu a čekat, co jí život ještě krásného přinese, než plakat nad tím, co mohlo být, a nebylo.

Po rozvodu si paní Marie našla přítele. Manželovi nechtěla dělat problémy, proto si na byt nečinila nárok a odešla bydlet ke svému novému partnerovi. Partner paní Marie však pro ni neznamenal novou šanci, postupem času se ukázalo, že možná radši než paní Marii má alkohol. A co bylo horší, zálibu v alkoholu vypěstoval i u ní. Zpočátku to nevypadalo nijak nebezpečně, prostě si jen po obědě zašli na pár piv a potom čím dál častěji. A když se rozpadl i tento vztah, paní Marie byla najednou sama. O práci mezitím přišla, děti, které by se o ni postaraly, neměla. Paní Marie začala přemýšlet o tom, co vše v životě ztratila, a alkohol jí pomáhal na všechno zapomenout. S ním to všechno bylo tak nějak ... jednodušší. I maminka jí dala několik šancí, ale paní Marie je, kvůli alkoholu, všechny promarnila.

Do azylového domu přišla paní Marie na doporučení jiné klientky. Když jsme ji přijímali, problémy s alkoholem nepřiznala. Není se čemu divit, v té

době je nepřiznala ani sama sobě. Když přišla, byla již několik dní na ulici, špinavá a hladová. Problémy s alkoholem se ale projevíly brzy, neboť alkohol byl už silnější než její vůle. Opakovaně přicházela opilá, při pohovoru se sociální pracovníci své problémy zlehčovala a protialkoholní léčbu odmítala. Jednou opět přišla silně opilá, nebylo to poprvé, a protože domácí řád zakazuje vstup do azylového domu pod vlivem alkoholu, pracovník azylového domu ji odmítl vpustit dovnitř. Venku bylo 12 stupňů pod nulou a bylo pozdě večer. To, že se na jeho hlavu sesypaly urážky nejhrubšího zrna, nebylo nic ve srovnání s bojem, který se odehrával uvnitř pracovníka, když viděl ženu ustýlající si v zimě ve škarpě před azylovým domem. Možná paní Marii pomohla i tato zkušenost, že i když je člověk na úplném dně, přece na něm někomu záleží. Postupem času se nám společně podařila úžasná věc - pomohli jsme paní Marii otevřít oči a připustit si, že opravdu má problémy s alkoholem a že řešením se může stát pouze odborná léčba.

Paní Marie se tedy rozhodla svou situaci řešit. Cítila naši podporu a nechtěla nás zklamat. Chtěla znovu získat důvěru svých blízkých a žít znovu svůj obyčejný život, bez závislosti. Projevila se u ní obrovská vůle a vytrvalost, která jí pomohla absolvovat protialkoholní léčení a v abstinenci vytrvat dodnes. Jak sama říká, pomoc našla především sama v sobě, ve své vůli žít lépe. Pomoc však našla také u pracovníků NADĚJE a v neposlední řadě u Boha.

Po návratu z léčebny se vrátila do azylového domu a stále se svou pevnou vůlí dává si život do pořádku si hledala práci. Mnozí v jejím věku by si stěžovali, že je to těžké, je-li vám 55 let a máte pouze základní vzdělání, ne tak paní Marie. Ačkoliv

Projevila se u ní obrovská vůle a vytrvalost, která jí pomohla absolvovat protialkoholní léčení a v abstinenci vytrvat dodnes.

z první nalezené práce ji po změně vedení vyhodili, paní Marie se ani v této zatěžkávací zkoušce k berličce alkoholu nevrátila a po čase si našla jinou práci, ve které je spokojená.

Když si nyní povídáte s paní Marií, nakazí vás její dobrá nálada. Bydlí ve startovacím bytě nad azylovým domem, kam ráda zve na návštěvy nejen zaměstnance NADĚJE, ale i klienty azylového domu, kterým se snaží svým příkladem ukázat cestu. Nedokáže sedět s rukama v klíně, stále něco plete, něco vytváří či vyráží na procházky. Paní Marie se krásně obléká a vypadá jako opravdová dáma – ona tak vlastně nevypadá, ona dáma opravdu je. Znovu navázala kontakt s maminkou i s bratrem a netají se tím, že její rodina je na ni pyšná. O své alkoholové minulosti mluví otevřeně

a až s překvapivou upřímností. Paní Marie se také začala projevat jako talentovaná spisovatelka – píše básně, ve kterých popisuje věci kolem sebe, veselé i méně veselé, píše básně o Bohu i o pobytu v léčebně. Svou vděčnost Bohu chce vyjádřit také křtem, ke kterému se připravuje v jednom místním křesťanském sboru. Se svým životem je spokojená a těší se na to, co bude dál.

A nám příběh paní Marie dává jistotu, že naše práce není zbytečná. Je velmi snadné ztratit svůj dosavadní život a dostat se až k nám. Azylový dům ale není konec – naopak, je to nový začátek a naděje pro lidi, kteří to nechtějí vzdát.

*Příběh paní Marie zapsala Nad'a Chytilová,
sociální pracovnice*

POBOČKA ROUDNICE NAD LABEM

Roudnická pobočka je jednou z našich poboček, ve které poskytujeme terénní sociální služby v rodinách ohrožených sociálním vyloučením. V Roudnici nad Labem jsme začali práci v dubnu 2006, kdy jsme vyhráli výběrové řízení na poskytování sociálních služeb, které město vyhlásilo.

Objekt, ve kterém terénní služby poskytujeme, leží na okraji města několik desítek minut chůze od centra, obklopen z jedné strany řekou a z druhé továrními objekty za vysokým plotem z vlnitého plechu.

V domě, který město zrekonstruovalo a vybavilo též kamerovým systémem, bydlí převážně romské rodiny s dětmi. Naší snahou je, aby si tyto rodiny našly vlastní bydlení, získali vlastní zdroje příjmů, a také aby plnili základní rodinné funkce. Rodičům pomáháme zajistit zaměstnání, pomáháme s řešením dluhů a také při zvládnutí výchovy dětí. Dětem pak nabízíme doučování a pomoc s domácími úkoly. Vedle sociální služby nabízíme vykonávání veřejných prací nebo alternativního trestu. Při těchto činnostech se snažíme o zvelebení okolí ubytovny a udržování pořádku. Od roku 2009 jsme rozšířili terénní program i do dalších vyloučených lokalit ve městě.

Od roku 2010 došlo k rozšíření činnosti roudnické pobočky o službu azylového domu. Je v přízemí objektu a nabízí pomoc osamocným mužům a také celým rodinám. Během prvních dní po otevření byla zcela naplněna kapacita, což potvrdilo její důležitost a potřebnost. Touto službou Naděje rozšířila síť azylových domů a integračního programu v Ústeckém kraji.

Terénní program Roudnice nad Labem

Azylový dům Roudnice nad Labem

K 1.1.2010 byly v pobočce Roudnice nad Labem poskytovány následující služby:

Dál už cesty nevedou...

... z jedné strany Labe, z druhé plot

Kde je čert?

Malé i větší děti rády tráví volný čas v dětském klubu

POBOČKA LIBEREC

První kontakty s městem Libercem vedoucí k vzájemné spolupráci byly navázány již v roce 2000. Konkrétní podobu pak dostaly v průběhu roku 2008, kdy nás město oslovilo, abychom se přihlásili do výběrového řízení na poskytování terénních sociálních služeb v městské ubytovně, která slouží k ubytování občanů v krizové sociální situaci.

Zakázku jsme od města získali, a proto jsme od 1. ledna 2009 začali v objektu v Kateřinské ulici poskytovat terénní sociální služby. Dům stojí v místní části Kateřinky v lesích, na úplném konci města. Město provedlo rekonstrukci fasády a střechy domu a instalaci nového topného systému.

Naše činnost se zaměřuje především na individuální sociální práci s ubytovanými klienty. Zabýváme se zejména problematikou hledání následného bydlení, řešení dluhů a zajištění stálých příjmů. Protože je v domě nepřetržitá služba, mohou pracovníci ihned reagovat na jakékoli problémy nebo podněty od klientů.

Protože v Liberci nebyla noclehárna pro bezdomovce, provozujeme v domě též tuto službu pro muže s kapacitou 12 lůžek. O potřebnosti služby svědčí to, že již od prvních dní po jejím otevření byla plně obsazená.

K 1.1.2010 byly v pobočce Liberec poskytovány následující služby:

Terénní program Liberec

Noclehárna Liberec

Objekt v Kateřinské ulici před rekonstrukcí

Naši práci jsme začali v domě, který opravilo město

Noclehárna představuje pro mnoho lidí jedinou možnost střechy nad hlavou

Děti jsou budoucnost, proto práci s nimi věnujeme velkou pozornost

POBOČKA KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

V roce 2008 nás oslovilo město Klášterec nad Ohří s nabídkou spolupráce. Představitelé města si uvědomovali potřebu řešit ve městě problém jednotlivců i rodin ohrožených sociálním vyloučením.

A tak jsme od 1. července 2009 za základě smlouvy s městem začali pracovat v objektu v **Osvobozené ulici**. Tento přízemní objekt patřící městu již předtím sloužil jako ubytovna pro osoby v krizi.

Objekt v Osvobozené ulici poskytuje bezpečné útočiště pro lidi v krizových situacích

S naším příchodem se v objektu událo mnoho změn. Začali jsme zde poskytovat registrované sociální služby, v objektu začal platit přísný domácí řád a také je zde nepřetržitý provoz se stálou přítomností zaměstnance. Pro uživatele je ale nejdůležitější, že mají možnost spolupracovat na řešení svých problémů se sociálním pracovníkem, psychologem či pastorem.

Azylový dům je specifický tím, že v něm poskytujeme služby mužům, ženám i celým rodinám.

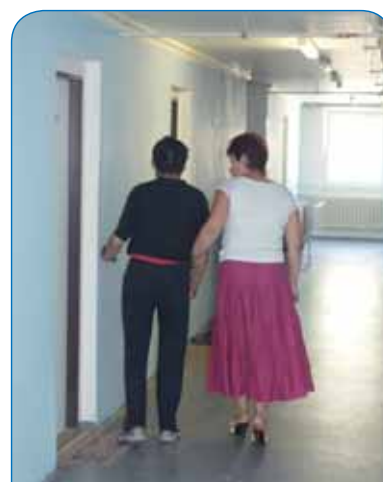
K 1.1.2010 byly v pobočce Klášterec nad Ohří poskytovány následující služby:

Azylový dům Klášterec nad Ohří

Noclehárna Klášterec nad Ohří

I malý kousek přírody zpříjemní život

Jsou situace, kdy potřebujeme oporu a podporu druhého člověka

Azylový dům slouží také rodinám s dětmi

VZDĚLÁVÁNÍ

I když je vznik NADĚJE spojen s dobrovolnou prací, již od počátku klademe důraz na poskytování služeb na profesionální úrovni. Proto se v každé pobočce budovaly a stále budují profesionální týmy pracovníků s potřebným vzděláním.

K tomu, abychom mohli poskytovat péči na vysoké odborné úrovni, slouží také vlastní vzdělávací systém, který od roku 2001 NADĚJE soustavně buduje. Každý rok je na základě aktuálních potřeb zpracován plán vzdělávání pro všechny zaměstnance a podle něj se organizují školení a konference. Ty jsou určeny nejen pro vlastní zaměstnance, ale jsou otevřeny i pro zaměstnance jiných poskytovatelů sociálních služeb.

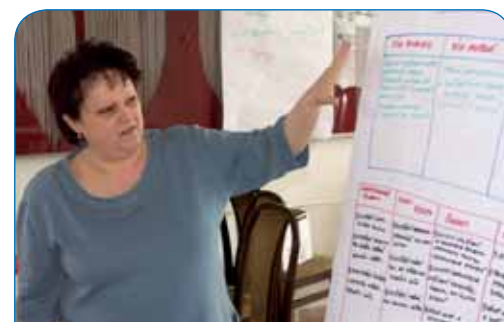
Cílem vzdělávání je získat nejen nové teoretické znalosti, ale také praktický nácvik a řešení modelových situací, řešení případových studií, týmové hry a další metody vedoucí k procvičení získaných znalostí a dovedností v praxi.

V roce 2007 získala NADĚJE akreditaci MPSV a proto se v posledních letech zaměřujeme především na akreditované vzdělávání pro sociálních pracovníky a pracovníky v sociálních službách podle požadavků zákona o sociálních službách. Nezapomínáme ale ani na ostatní pracovníky včetně managementu, protože všichni společně a každý svým dílem přispívají ke kvalitě poskytovaných služeb.

V roce 2004 získala NADĚJE jako jediný nepodnikatelský subjekt významné ocenění Zaměstnavatel roku, a to v kategorii Systém rozvoje a vzdělávání. A v roce 2005 získal tým pro vzdělávání ocenění redakce časopisu Sociální práce.

Cena za vzdělávání v rámci soutěže Zaměstnavatel roku byla velkým povzbuzením pro celý tým vzdělávání...

SPRÁVA, PODĚKOVÁNÍ

Valná hromada se podle Stanov Naděje schází podle potřeby, nejméně jednou za dva roky. Valná hromada kromě jiného volí předsednictvo, které je nejvyšším výkonným orgánem. Současné předsednictvo, zvolené valnou hromadou 5. června 2009 v Litomyšli, pracuje ve složení:

Mgr. Ilja Hradecký, předseda a ústřední ředitel,
Ing. Milan Nádvorník, místopředseda, oblastní ředitel (Vysoké Mýto),
Bc. Kateřina Pivoňková, místopředsedkyně, ředitelka pobočky (Zlín),
Jan Vaněček, místopředseda, oblastní ředitel (Jablonec nad Nisou),
Ing. Josef Baránek (Poteč),
Ing. Martina Hradecká, hlavní ekonom (Praha),
Ing. Eva Ludvíčková (Vizovice),
Ing. Kateřina Němcová (Mikulovice),
Tomáš Rejman (Litomyšl).

Veřejně prospěšné služby jsou poskytovány v pobočkách. Některé pobočky jsou pro úsporu provozních nákladů sdruženy v oblast, oblasti jsou řízeny oblastními řediteli.

Výkonným orgánem řízení je ředitelská rada:

Mgr. Ilja Hradecký, ústřední ředitel,
ing. Martina Hradecká, hlavní ekonom (ústředí),
Mgr. Petra Lakatošová, oblastní ředitelka (Praha),
ing. Milan Nádvorník, oblastní ředitel (Vysoké Mýto),
Bc. Kateřina Pivoňková, ředitelka pobočky (Zlín),
Bc. Pavel Polák, oblastní ředitel (Otrokovice),
ing. Jana Seberová, ředitelka pobočky (Brno),
Bc. Aleš Slavíček, oblastní ředitel (Litoměřice),
Daniel Svoboda, B.Th., oblastní ředitel (Plzeň),
František Švach, ředitel pobočky (Nedašov),
Jan Vaněček, oblastní ředitel (Jablonec nad Nisou).

Vlastimila Hradecká věnovala v letech 1990–1997 intenzivně poslední roky svého života vzniku a rozvoji NADĚJE a realizovala svou vizi praktické křesťanské služby.

PODĚKOVÁNÍ

O rozvoj Naděje se zasloužili také dřívější členové předsednictva Katarína Kapinayová (1990–1993), Blažena Hýsková (1991–1993), Mgr. Petra Lakatošová (1991–2001), Miroslava Kalivodová (1991–2000), ing. Zdeněk Piskáček (1991–1993), ing. Milan Coufal (1992–2000), PhMr. Stanislav Černý (1993–1997), ing. Aftab Hladíková (1993–1997), Petr Macek (1993–2009), MUDr. Milan Navrátil (1993–2001), MUDr. Jaroslava Útratová (1997–2001), ing. Jan Sláma (2000–2002), MUDr. Pavel Plecháč (2001–2009), ing. Jana Seberová (2001–2009), Mgr. Miloš Vavrečka (2001–2006), ing. Jakub Forejt (2003–2005), Bc. Aleš Slavíček (2006–2009) a zejména spoluzakladatelka Naděje Vlastimila Hradecká (1990–1997).

EKONOMIKA

ANEB NADĚJE V ČÍSLECH

Vývoj počtu poboček od roku 1990 do roku 2010

NADĚJE vznikla a začala působit v Praze. Poté, co se činnost na několik měsíců přesunula do uprchlických táborů, pokračovala v Praze. Zároveň probíhala jednání o nové práci v Nedašově, malé obci v okrese Zlín. Tím byl položen základ organizačního členění na pobočky. Práci v novém místě začínáme vždy podle místní potřeby a našich možností a schopností. Důležité je také finanční a materiální zabezpečení. Dnes máme 17 poboček, které působí ve 20 městech a obcích celé České republiky.

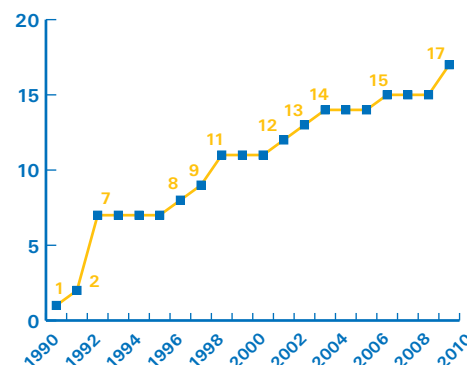
Vývoj počtu zaměstnanců od roku 1990 do roku 2009

Práce NADĚJE začala na dobrovolné bázi, ale již v roce 1991 jsme začali budovat týmy obětavých a kvalifikovaných pracovníků, kteří jsou nejdůležitějším předpokladem pro poskytování kvalitní péče našim klientům.

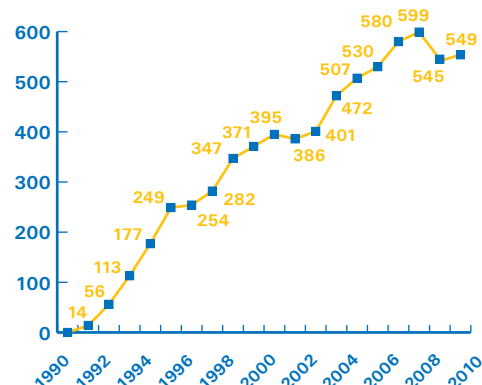
Vývoj ročních provozních nákladů od roku 1990 do roku 2009

Se zvyšujícím se počtem poboček, zaměstnanců a klientů se zvyšovaly každoročně též provozní náklady. Náklady na provoz v roce 2009 činily 204 505 Kč.

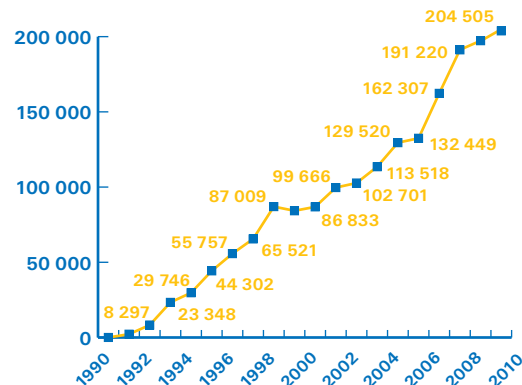
Počet poboček NADĚJE

Vývoj počtu zaměstnanců

Náklady na provoz v tis. Kč

Výnosy v roce 2009

Nejvýznamnějšími zdroji financování jsou od počátku dotace a příjmy od klientů. Dotace tvoří 52% našich příjmů. Od roku 1991 naši práci podporuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které je naším největším donátorem. Významným dílem přispívají také další ministerstva, jednotlivá města, městské části, obce a kraje, v posledních letech také dotace z Evropského sociálního fondu. Pouze 5% prostředků na naši činnost v roce 2009 pocházelo z finančních darů, ale těchto „pouhých“ 5% bylo v absolutním vyjádření více než 11 mil. Kč.

Výnosy v % a v tis Kč za rok 2009	
Úhrady za služby	88 818
Dotace	108 300
Finanční a věcné dary	11 022
Ostatní výnosy	2 926
Celkem	211 066

Náklady v roce 2009

Nejvíce prostředků potřebujeme na mzdy a zdravotní a sociální pojištění zaměstnanců.

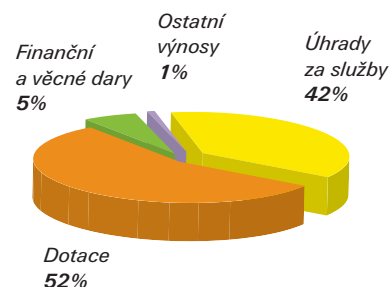
Náklady v % a v tis Kč za rok 2009	
Materiál	26 993
Energie	14 497
Služby	14 825
Osobní náklady	138 941
Ostatní náklady	9 249
Celkem	204 505

Průměrný počet klientů denně v roce 2008

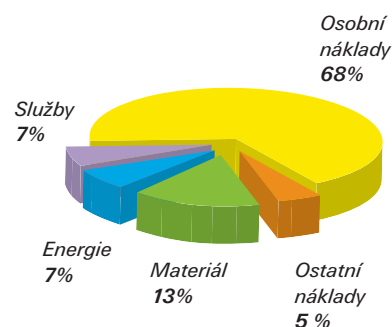
Každý den se ve všech našich pobočkách v průměru staráme o více než 1.300 klientů.

Průměrný denní počet klientů NADĚJE v roce 2008	
Domovy	365
Azylové domy a noclehárny	198
Denní centra a terénní programy	645
Ostatní zařízení	109
Celkem	1 317

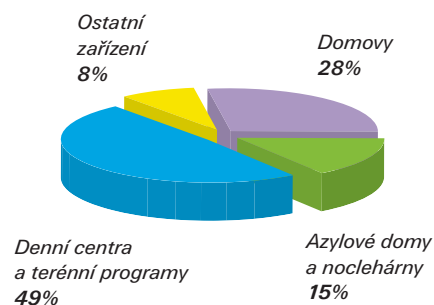
Výnosy v % za rok 2009

Náklady v % za rok 2009

Průměrný denní počet klientů NADĚJE v roce 2008

ADRESÁŘ

NADĚJE o.s., se sídlem v Praze 5,
K Brance 11/19e; telefon: 222 521 110
Registrace u MV ČR dne 21. 8. 1990
pod č. VSP/1-2274/90-R
www.nadeje.cz
IČO: 00570931, DIČ: CZ00570931
číslo účtu: 316012163/0300

Hlavní město Praha

POBOČKA PRAHA

K Brance 11/19e, 155 00 PRAHA 5
telefon: 222 521 110
e-mail: paha@nadeje.cz
číslo účtu: 8002-316012163/0300

Jihočeský kraj

POBOČKA PÍSEK

Nábřeží 1. máje 1401, 397 01 Písek
telefon: 382 210 117
e-mail: pisek@nadeje.cz
číslo účtu: 174912106/0300

Jihomoravský kraj

POBOČKA BRNO

Ptašinského 13, 602 00 Brno
telefon: 541 422 271
e-mail: brno@nadeje.cz
číslo účtu: 382397583/0300

Kraj Vysočina

STŘEDISKO HORNÍ CEREKEV

Smetanova 384, 394 03 Horní Cerkev
telefon: 565 396 609
e-mail: horni.cerekev@nadeje.cz
číslo účtu: 9125960217/0100

Liberecký kraj

POBOČKA JABLONEC NAD NISOU

Emilie Floriánové 857, 466 01 Jablonec nad Nisou
telefon: 483 356 220
e-mail: jablonec@nadeje.cz
číslo účtu: 1805381773/0300

POBOČKA LIBEREC

Kateřinská 156, 460 14 Liberec
telefon: 485 123 810
e-mail: liberec@nadeje.cz
číslo účtu: 226069916/0300

Pardubický kraj

POBOČKA ČESKÁ TŘEBOVÁ

Semanínská 2084, 560 02 Česká Třebová
telefon: 465 539 303
e-mail: ceska.trebova@nadeje.cz
číslo účtu: 8704170207/0100

POBOČKA LITOMYŠL

Matěje Kuděje 14, 570 01 Litomyšl
telefon: 461 618 305
e-mail: litomysl@nadeje.cz
číslo účtu: 9125960217/0100

POBOČKA VYSOKÉ MÝTO

Nám. Naděje 731, 566 01 Vysoké Mýto
telefon: 465 421 802
e-mail: vysoke.myto@nadeje.cz
číslo účtu: 50532611/0100

Plzeňský kraj

POBOČKA PLZEŇ

Železniční 36, 326 00 Plzeň
telefon: 377 443 977
e-mail: plzen@nadeje.cz
číslo účtu: 174914128/0300

Zlínský kraj

POBOČKA NEDAŠOV

763 32 Nedašov 161
telefon: 577 335 428
e-mail: nedasov@nadeje.cz
číslo účtu: 1404139329/0800

STŘEDISKO NÝRSKO

K Radnici 817
340 22 Nýrsko
telefon: 376 571 243
e-mail: nyrsko@nadeje.cz

POBOČKA OTROKOVICE

Wolkerova 1274, 765 02 Otrokovice
telefon: 577 112 983
e-mail: otrokovice@nadeje.cz
číslo účtu: 1404621369/0800

Středočeský kraj

POBOČKA MLADÁ BOLESLAV

Štyrsova 918, 293 01 Mladá Boleslav
telefon: 326 734 940
e-mail: mlada.boleslav@nadeje.cz
číslo účtu: 74336543/0300

POBOČKA VSETÍN

Kobzáňova 1537, 755 01 Vsetín
telefon: 571 415 241
e-mail: kobzanova.vsetin@nadeje.cz
číslo účtu: 1410226349/0800

Ústecký kraj

POBOČKA KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

Osvobozená 556, 431 51 Klášterec nad Ohří
telefon: 474 770 734
e-mail: klasterec@nadeje.cz
číslo účtu: 229674011/0300

POBOČKA ZLÍN

Bratří Sousedíků 349, 760 01 Zlín
telefon: 577 006 811
e-mail: zlin@nadeje.cz
číslo účtu: 1400880339/0800

POBOČKA LITOMĚŘICE

Želetická 11, 412 01 Litoměřice
telefon: 416 797 511
e-mail: litomerice@nadeje.cz
číslo účtu: 186225637/0300

STŘEDISKO VIZOVICE

Masarykovo nám. 418, 763 12 Vizovice
telefon: 732 143 346
e-mail: vizovice@nadeje.cz
číslo účtu: 35-1400880339/0800

POBOČKA ROUDNICE NAD LABEM

Sladkovského 1365, 413 01 Roudnice nad Labem
telefon: 416 837 233
e-mail: roudnice@nadeje.cz
číslo účtu: 206319025/0300

NA ZÁVĚR

Mohli jste si přečíst o pobočkách Naděje, poznat příběhy několika lidí, se kterými jsme se setkali, našich klientů, současných nebo bývalých, několika z těch tisíců, se kterými jsme přišli do styku. Každým dnem je to asi patnáct stovek lidí, se kterými se setkáváme. Někteří z nich se potřebují „jen“ najíst, umýt nebo obléknout, jiní mají v našich zařízeních, střediscích nebo domovech trvalé bydliště a potřebují každodenní pomoc.

Toto je příběh dvacetileté Naděje. Vlastně není úplný. Mohli jste sledovat naše úspěchy. Ale nechceme zastírat, že jsou za námi i neúspěchy. Četli jste o pražských adresách, které jsme museli opustit a stále znovu někde jinde budovat něco nového. Ani zde neuvádíme všechny, ale jen takové, které měly nějaký význam.

S tím souvisí i několikrát stěhování sídla a kanceláře správy ústředí a pražské pobočky. Prvním sídlem, nepočítáme-li ze začátku vlastní předsíň v bytě, bylo v Rumunské 25 (od března 1991 do února 1992), následně Na Slupi 12 (do září 1994) a ve Varšavské 37 (do června 2007), všechny adresy v Praze 2. Po privatizaci domu na posledně jmenované adrese jsme se rozhodli přestěhovat sídlo do Stodůlek.

Měli jsme také tři pobočky, ve kterých jsme po krátkém čase ukončili svou činnost. V začátcích jsme se všechno učili při práci a udělali řadu chyb. Jednou z prvních poboček byla pečovatelská služba v Kroměříži, ale tu jsme v roce 1993 nedokázali udržet. Slibně začala naše práce na Mělníku, kde jsme s podporou města otevřeli azylový dům pro muže a ženy, ale naneštěstí to bylo těsně před komunálními volbami. Nově zvolení představitelé měli na věc jiný názor, tak jsme z města odešli. Na konci devadesátých let jsme se snažili na Vyškovsku o poskytování pobytových služeb pro seniory a lidi se zdravotním postižením, ale přes přísliby, které jsme od úřadů dostali, se nepodařilo zajistit financování rekonstrukcí ani provozu.

Přes všechny obtíže nás ve všech pobočkách spojují pěkné vzájemné vztahy, společný zájem a organizačně také ústředí, ředitelská rada, předsednictvo a pravidelné setkávání členů na valné hromadě.

Valná hromada se schází každé dva roky, ta poslední v Litomyšli 2009 byla desátá. K organizační kultuře patří vzájemný vztah sounáležitosti. Ten budujeme celá léta, na různých úrovních se setkávají zaměstnanci z různých poboček, zejména při vzdělávání, na kursech, na pravidelném misijním semináři, při budování týmů. Významným optickým pojítkem se stal jednotný vizuální styl, závazně zavedený v roce 2008.

Dvacet let pro člověka představuje dlouhou dobu, je to čtvrtina, pro někoho třetina jeho života. Z pohledu dějin jde jen o okamžik, význam dvou desetiletí je proto relativní. Pro nás, kteří jsme v Naději přímo zapojeni, je to příležitost k ohlédnutí za minulostí a zamyšlení nad budoucností. Dvacetiletá existence Naděje je naplněna snahou o důvěryhodnost vůči klientům, vůči veřejnosti i veřejné správě, průhledné a pravdivé hospodaření je zásadou. Členové, předsednictvo, ředitelé, i většina zaměstnanců usiluje o zachování integrity vlastní osobnosti, o svou důvěryhodnost.

Na výsledcích popsaných v této publikaci mají podíl spolupracovníci ve střediscích Naděje na všech místech, kde Naděje působí. Jim všem patří poděkování za dobrou, poctivou a iniciativní práci, za přívětivý vztah ke klientům, za obětavost patří dík dobrovolníkům. Zvláštní uznání náleží ředitelům a ostatním vedoucím pracovníkům za odpovědnost, kterou na sebe berou a nehrouť se pod ní. Dík pak přísluší každému, kdo práci Naděje podporuje malým nebo velkým darem, kdo rozhoduje o dotaci nebo grantu. Největší vděčnost však můžeme vyznat Pánu Bohu za jeho stálou ochranu a bohaté požehnání.

Děkujeme, že už dvacet let
pomáháte s námi lidem,
kteří pomoc potřebují

S vděčností přijmeme podporu pro svou činnost na účet u ČSOB

316012163/0300

Na poskytnutý dar vystavíme na vyžádání potvrzení pro daňové účely

NADĚJE o.s.
K Brance 11/19e, 155 00 Praha 5
tel. 222 521 110
e-mail: nadeje@nadeje.cz
www.nadeje.cz

ISBN 978-80-86451-17-6

Darujte naději lidem bez domova odesláním dárcovské SMS

ve tvaru **DMS NADEJE** na číslo **87777**.

Cena DMS je 30 Kč. NADĚJE obdrží 27 Kč.